Περιοδος 2η,
Νο 113
Ιουλης 2002
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

28 χρόνια απο τον Ιούλη του '74

Τι οδηγησε στο πραξικόπημα και τον πόλεμο. Ποιά η λύση;

σελ. 11

Τιμη ενισχυσης 1 λιρα

Αγώνες εργατικούς διεθνιστικούς

Να ξεφορτωθούμε το Συναγερμό και την πολιτικη του

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η συντριπτική πλειοψηφία των απλών ανθρώπων θέλει να δεί αυτή τη κυβέρνηση να ξεκουμπίζεται. Ιδιαίτερα η εργατική τάξη και η νεολαία που έχουν δεχτεί τις πιο άγριες επιθέσεις τα τελευταία χρόνια, μείωση μισθών, φορολογίες, αυξήσεις τιμών, ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας και παιδείας.

Θέλουν να ξεφορτωθούν τον Κληρίδη και τον Συναγερμό που το μόνο τους κατόρθωμα αυτά τα δέκα χρόνια ήταν να κάνουν τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους.

Καιρός να φύγουν και μαζί τους να φύγει και η νεοφιλελεύθερη συντηρητική πολιτική με την οποίαν υπηρέτησαν πιστά το κεφάλαιο όλ' αυτά τα χρόνια.

Με χαρά οι απλοί άνθρωποι είδαν τις προσπάθειες για τη συγκρότηση ενός μετώπου των κομμάτων της αντιπολίτευσης για να κατέβουν με κοινό υποψήφιο στις εκλογές.

Συνέχεια στη σελ. 3

Συγκρότηθηκε το Κυπριακό Κοινωνικό Φόρουμ

Την 1η' του Ιούλη κόμματα, οργανώσεις και ακτιβιστές συμφώνησαν στις βασικές αρχές λειτουργίας του Κοινωνικού Φόρουμ Κύπρου και όρισαν τους στόχους που μπαίνουν μπροστά μας.

Η σύσταση του Κοινωνικού Φόρουμ δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Αντανακλά την ανάγκη για την οργάνωση και το συντονισμό της δράσης του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Είναι μια σημαντική εξέλιξη που μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη και το παραπέρα προχώρημα αυτού του κινήματος στην Κύπρο.

Τα κόμματα, οι οργανώσεις και οι ακτιβιστές που συμμετέχουν στο κοινωνικό φόρουμ δεν είναι η πρώτη φορά που βρίσκονται μαζί. Ενωσαν τις δυνάμεις τους σε κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους μεγάλου σταθμούς του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Στην Πράγα, στην Γένοβα, ενάντια στο πόλεμο στο Αφγανιστάν, στο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αυτές οι κινητοποιήσεις άνοιξαν την συζήτηση για το πως μπορούμε να οργανώσουμε και να συντονίσουμε καλύτερα την δράση μας. Για το πως μπορούμε να συνδέσουμε την δική μας δράση τοπικά με το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Το κάλεσμα για την συγκρότηση του Ευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ το Νιόβρη στην Φλωρεντία, επιτάχυνε και έδωσε μια νέα ώθηση σε αυτή την συζήτηση.

Αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι η σύσταση του Κοινωνικου Φόρουμ Κύπρου που αποτελεί πιά μια πραγματικότητα.

Δύο είναι βασικά οι κατευθύνσεις γύρο από τις οποίες πρέπει να κινηθεί το Φόρουμ. Η σύνδεση του με τις διαδικασίες συγκρότησης του Ευρωπαϊκού Κκοινωνικού Φόρουμ και τη δράση του αντικαπιταλιστικού κινήματος γενικότερα και η παρέμβαση του τοπικά οργανώνοντας τη δράσης γύρο από τις ιδέες που έχει αναδείξει το κίνημα.

Η παρουσία και η συμμετοχή αντιπροσωπίας του ΚΦΚ στην 3η προπαρασκευαστική συνάντηση του ΕΚΦ, που θα γίνει στην Θεσσαλονίκη από τις 12 μέχρι τις 14 του Ιούλη, θα είναι μια σημαντική εμπειρία που βοηθά στο δέσιμο της δικής μας δράσης, με τις εξελίξει στην πορεία του αντικαπιταλιστικού κινήματος στην Ευρώπη και σε όλο το κόσμο. Οι δραστηριότητες του ΚΦΚ όμως δεν πρέπει να περιοριστούν σε επίπεδο αντιπροσώπων και σε ατέρμονες συζητήσεις για δευτερεύοντα ζητήματα μέσα στο συντονιστικό. Χρειάζεται το άπλωμα των εμπειριών από τις διαδικασίες συγκρότησης του ΕΚΦ και την δράση του κινήματος παντού σε όλους τους χώρους. Εργοστάσια, γραφεία, σχολεία, κολέγια, πανεπιστήμιο. Προσπάθεια μας πρέπει να είναι κάθε εργαζόμενος και νέος να γίνουν κομμάτι αυτού του μεγάλου κινήματος.

Αμεσα μετά την συνάντηση της Θεσσαλονίκης το ΚΦΚ πρέπει να αναλάβει να οργανώσει την καμπάνια για μαζική συμμετοχή από την Κύπρο το Νοέμβριο στην Φλωρεντία, όπου κόμματα, οργανώσεις και ακτιβιστές από όλοι την Ευρώπη και τα Βαλκάνια θα πάρουν μέρος στην συγκρότηση του ΕΚΦ. Ενα πρόγραμμα με εκδηλώσεις, ανοιχτές συζητήσεις, συναυλίες, το άνοιγμα οικονομικής καμπάνιας για την στήριξη της αποστολής στην Φλωρεντία πρέπει να είναι στους πρώτους στόχους του ΚΦΚ.

Ταυτόχρονα τοπικά πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες ώστε να γίνει το κέντρο συντονισμού της δράσης όλων όσων αντιστέκονται στις επιταγές του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Τα ζητήματα των ιδιωτικοποιήσεων, της διάλυσης της δημόσιας υγείας και παιδείας, τα ζητήματα του πολέμου, του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη θα πρέπει να είναι κεντρικά στη δουλειά του την επόμενη περίοδο. Η αντίσταση στην εγκατάσταση της κεραίας στο Ακρωτήρι είναι ένα άμεσο ζήτημα γύρο από το οποίο το ΚΦΚ μπορεί και πρέπει να αναπτύξει δράση μετατρέποντας το σε θέμα δράσης για ολόκληρο το κίνημα. Τα ζητήματα του ρατσισμού και μια σειρά από άλλα θέματα πρέπει να γίνουν κομμάτι της δουλείας και της παρέμβασης του ΚΦΚ.

Ανοιχτοί λοιπόν στην δράση προχωρούμε μπροστά και ενώνουμε τις δυνάμεις μας μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες που κινητοποιούνται σήμερα παγκόσμια, γιατί ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός.

Πέτρος Μιχαήλ

Συνέντευξη με τον Παλαιστίνιο αγωνιστή Αμπτουλά Νταούτ

Η διεθνής αλληλεγγύη ενισχύει την Ιντιφάτα

Η Εργατική Δημοκρατία βρέθηκε πρίν μερικές μέες και μίλησε με τον **Αμπτουλά Νταούτ**, τον ένα απο τους 13 Παλαιστίνιους που εξορίστηκαν απο τον Σαρόν και έμειναν για μερικές μέρες στο ξενοδοχείο Φλαμίγκο στη Λάρνακα μέχρι να τους δεχτούν άλλες χώρες. Ο Αμπτουλά παραμένει ακόμη στη Κύπρο χωρίς να γνωρίζει ποιά θα είναι η μοίρα του. Ο ίδιος βέβαια όπως και οι άλλοι Παλαιστίνιοι εξόριστοι θέλει να γυρίσει πίσω και να συνεχίσει τον αγώνα του. Πάρα κάτω παραθέτουμε τη συνέντευξη που μας παραχώρησε.

Η εκδήλωση έξω απο το Φλαμίγκο

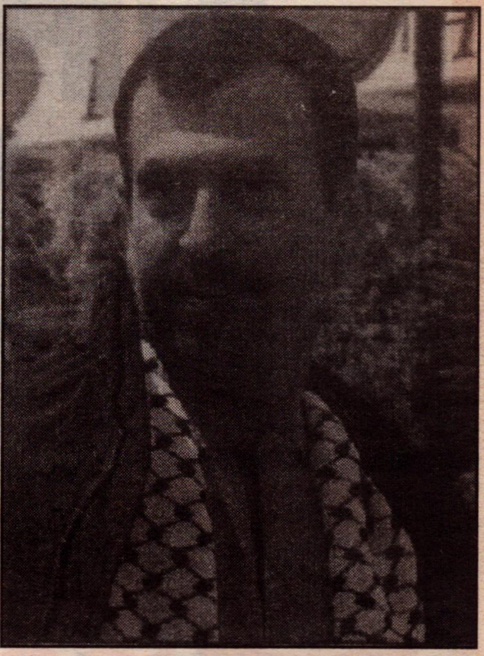

Ποιες είναι οι εξελίξεις αυτή τη στιγμή στην Παλαιστίνη; Ο Αράφατ έχει εξαγγείλει εκλογές ενώ προχωρεί και σε κάποιο ανασχηματισμό. Αυτά γίνονται λόγω της απαίτησης του Ισραήλ ή υπάρχει κάποιος άλλος λόγος;

Οι εξελίξεις αυτή τη στιγμή στην Παλαιστίνη δηλαδή για εκλογές Προέδρου και κοινοβουλίου, φαίνονται σαν επακόλουθο των απαιτήσεων των Αμερικάνων και Ισραηλινών, όμως η διαδικασία αυτή έχει ξεκινήσει από το 2000, πριν από την Ιντιφάντα. Η Ιντιφάντα και η κατάληψη της Παλαιστίνης καθυστέρησαν τις διαδικασίες. Ειναι η θέληση του Παλαιστινιακού λαού που οδηγεί στις διαδικασίες των εκλογών ανεξάρτητα απο τις πιέσεις από την πλευρά των Αμερικανών. Οι Αμερικανοί ετσι και αλοιώς δεν ενδιαφέρονται για δημοκρατία και δημοκρατικές διαδικασίες. Αν ενδιαφέρονταν πραγματικά θα πίεζαν τους Ισραηλινούς να αποσύρουν τα στρατεύματα τους και να βρεθεί μία τελική και δίκαιη λύση του Παλαιστινιακού προβλήματος. Ο Παλαιστινιακός λαός δεν είναι σε θέση να κατανοήσει πως μπορούν να του μιλούν για Δημοκρατία τη στιγμή που μία υποτιθέμενη "δημοκρατική" χώρα έχει καταλάβει τα εδάφη του και διαπράττει τερατώδης βαναυσότητες

Ποιες ήταν οι συνθήκες στη διάρκεια της πολιορκίας στο Ναό στη Βηθλεέμ. Για τον Σάρον οι Παλαιστίνοι που κατέφυγαν εκεί ήταν τρομοκράτες και εγκληματίες.

Οι συνθήκες στη διάρκεια της πολιορκίας στο Ναό της Βηθλεέμ ήταν πολύ άσχημες Οι Ισραηλινοί διέκοψαν την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος, νερού, τηλεφωνικής επικοινωνίας και απαγόρευαν την είσοδο τροφίμων και ιατροφαρμακευτικού υλικού.

Ο Ναός της Γεννήσεως ο οποίος είναι σεβαστός από Χριστιανούς και Μουσουλμάνους είναι ένα κομμάτι της Παλαιστινιακής Ιστορίας.

Ο βομβαρδισμός του Ναού από εκατοντάδες τανκς και τις ειδικές δυνάμεις του Ισραηλινού στρατού είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο οκτώ Παλαιστινίων συμπεριλαμβανομένου και του κωδωνοκρούστη του Ναού καθώς επίσης και τον τραυματισμό 25 ατόμων

Ήμασταν στο Ναό περίπου 300 άτομα από τα οποία 60 μοναχές και ιερείς. Στις δύσκολες αυτές στιγμές ήμασταν όλοι ενωμένοι ανεξάρτητα από τη θρησκεία ή την κομματική μας ταυτότητα. Οι μοναχές και οι Ιερείς επέμεναν να μείνουν μαζί μας αν και τους επιτρέπανε να βγουν. Στάθηκαν στο πλευρό μας και αντιστάθηκαν ηρωικά.

Εγώ ο οποίος μετά από απόφαση των Αμερικανών εκδιώχθηκα από την πατρίδα μου, θέλω να εκφράσω τον μεγάλο μου σεβασμό προς τους Ιερείς και τις μοναχές του Ναού της Γεννήσεως. Όσον αφορά τις απόψεις του Σαρόν πιστεύω ότι γι αυτόν όχι μόνο όσοι κατέφυγαν στον Ναό είναι τρομοκράτες, αλλά και όλος ο Παλαιστινιακός λαός που αγωνίζεται για την ελευθερία του. Η διεθνής κοινή γνώμη πρέπει να διαχώρισει τους πραγματικούς αγωνιστές της ελευθερίας από τους φασίστες, οι οποίοι δημιούργησαν το κράτος τους σε κλεμμένα εδάφη με τις ευλογίες του ΟΗΕ το 1948 και του Άγγλου Υπουργού Εξωτερικών Μπλέφορτ το 1917

Έχουν παίξει κανένα ρόλο οι διπλωματικές επεμβάσεις διεθνών οργανισμών για να σταματήσουν τον πόλεμο του Σαρόν; Πώς βλέπεις το ρόλο της ΕΕ στη διάρκεια της εισβολής των ισραηλινών στις Παλαιστινιακές πόλεις και μετά την πολιορκία του Ναού της Βηθλεέμ;

Ο ρόλος των επεμβάσεων των διεθνών οργανισμών ήταν πολύ υποβαθμισμένος διότι η Ισραηλινή Κυβέρνηση δε δεχόταν κανένα ακόμα και τον Ερυθρό Σταυρό. Αυτό έγινε για να μη φαίνονται οι βαναυσότητες και οι θηριωδίες των Ισραηλινών στις πόλεις Τζενίν, Ραμάλα, Ναπλούς, Καλκίλια, Τούλκαρεμ, καθώς και στα χωρία και προσφυγικούς συνοικισμούς της Δυτικής Όχθης, και της Λωρίδας της Γάζας.

Ο ρόλος της ΕΕ ήταν κάπως πιο αναβαθμισμένος, όμως ήταν αδύναμος να επηρεάσει την Ισραηλινή Κυβέρνηση. Ο Παλαιστινιακός λαός ζητά την υποστήριξη των Ευρωπαϊκών χωρών της ΕΕ για να ληφθούν ισχυρά και ξεκάθαρα μέτρα ενάντια στην Ισραηλινή εισβολή.

Μπορεί να υπάρξει συμφωνία με τον Σαρόν;

Πιστεύω ότι με την πολιτική του ρατσισμού, φασισμού και τρομοκρατίας που ασκεί ο Σαρόν ποτέ δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη και ασφάλεια στην περιοχή. Αυτό ενισχύεται και απο το γεγονός ότι ο Σαρόν υποστηρίζεται από το 70% των Ισραηλινών.

Πώς σχολιάζεις το κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα πρώτα στις αραβικές χώρες και την στάση των ιδίων των κυβερνήσεων των αραβικών κρατών;

Το κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα στις αραβικές χώρες ήταν δυνατό, όμως δεν οδήγησε στο αναμενόμενο από τους Παλαιστίνιους αποτέλεσμα, λόγω του ότι δεν ήταν οργανωμένο από τα Αραβικά κόμματα. Από την άλλη η υποστήριξη των αραβικών κυβερνήσεων ήταν μόνο στα λόγια. Περιορίστηκαν μόνο σε κάποιες πολιτικές δηλώσεις. Πως βλέπουν οι Παλαιστίνιοι το κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα που αντπύσεται διεθνώς;

Οι Παλαιστίνοι βλέπουν το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη θετικά. Αυτό το κίνημα τους δυναμώνει και τους δίνει κουράγιο να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και το δικαίωμα επιστροφής όλων των Παλαιστινίων.

Πώς σχολιάζεις τη συμφωνία για την παράδοση σας; Πώς νιώσατε μέσα στο ξενοδοχείο Φλαμίγκο όταν μάθατε ότι έξω υπήρχε διαδήλωση συμπαράστασης;

Όταν ακούσαμε ότι έξω από το ξενοδοχείο Φλαμίγκο υπήρχε εκδήλωση συμπαράστασης, νιώσαμε ότι είμαστε σε μια χώρα της οποίας ο λαός βοηθά και στηρίζει τον αγώνα μας για ελευθερία. Εκφράζουμε τον σεβασμό μας και τις θερμές μας ευχαριστίες σε όλους όσους συμμετείχαν στις εκδηλώσεις συμπαράστασης, καθώς και σε όλο τον Κυπριακό λαό.

Ξέρουμε οτι υπάρχουν πολλοί Παλαιστίνιοι που κρατούνται αιχμάλωτοι στις φυλακές του Σαρόν. Τι γίνεται με αυτούς τους αιχμάλωτους;

Από την αρχή της Ιντιφάντα ο Ισραηλινός κατοχικός στρατός απαγορεύει την ελεύθερη διακίνηση των Παλαιστινίων από και προς τις πόλεις και τα χωρία τους. Αργότερα άρχισε να συλλαμβάνει άντρες, γυναίκες και παιδία διαφόρων ηλικιών και να τους κλείνει σε φυλακές στην περιοχή της Μπίρ- Σαμποία η οποία είναι έρημος. Ο αριθμός των αιχμαλώτων έφτασε τις 7.500 και συνεχώς αυξάνεται. Οι συνθήκες διαβίωσης τους είναι πολύ σκληρές. Τα βασανιστήρια στα οποία υπόκεινται οι κρατούμενοι Παλαιστίνοι είναι ναζιστικά. Οι κρατούμενοι αφήνονται πεινασμένοι, διψασμένοι και χωρίς ήλιο για μέρες, δεμένοι σε καρέκλες και χωρίς ύπνο για βδομάδες, ενώ δέχονται και βασανιστήρια με ηλεκτροσόκ και ξυλοδαρμούς.

Απευθύνουμε έκκληση προς όλο το πολιτισμένο κόσμο, προς όλες τις οργανώσεις για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να πιέσουν την Ισραηλινή Κυβέρνηση για την απελευθέρωση όλων των αιχμαλώτων των οποίων η μόνη "ενοχή" είναι ότι γεννήθηκαν Παλαιστίνιοι και αγωνίζονται για την απελευθέρωση της πατρίδας τους.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Πρόγραμμα δράσης και αριστερό υποψηφιο για να ξεφορτωθούμε το Συναγερμό

συνεχεια απο σελ.1

Εκείνο που περίμεναν και περιμένουν όμως να δούν, είναι ένα πραγματικό μέτωπο αγώνων που να ξεφορτωθεί μαζί με τον Συναγερμό και την πολιτική του. Οχι απλά ένα κοινό πρόγραμμα που θα κατασκευαστεί στα επιτελεία των τριών κομμάτων αλλά ένα πρόγραμμα δράσης με απεργίες και κινητοποιήσεις για τα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι εργαζόμενοι.

Ενάντια στην επιβολή των ελαστικών ωραρίων που έχουν κάνει την ζωή των περισσοτέρων μας λάστιχο.

Ενάντια στις μειώσεις των μισθών και την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Εναντια στις ιδιωτικοποίησεις.

Ενάντια στο ρατσισμό και τον πόλεμο.

Ενα μέτωπο αλληλεγγύης στην ιντιφάντα.

Που να κοντράρει τις επιλογές της κυβέρνησης που στηρίζει και διευκολύνει τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών.

Που να παλεύει για ένα καθαρότερο περιβάλλον και καλήτερη ποιότητα ζωής.

Που να μπορεί να πεί ένα ξεκάθαρο και δυνατό όχι στους άγγλους που θέλουν να στήσουν τη νέα κεραία του θανάτου.

Οι καπακωτές δεν αρκούν για να ξεφορτωθούμε το Συναγερμό και την πολιτική του

Δεξιές επιλογές

Αντί γι' αυτά όμως τα κόμματα της αντιπολίτευσης και ιδιαίτερα το ΑΚΕΛ που μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού, το μόνο που έχουν να του προσφέρουν είναι ένα δεξιό υποψήφιο, όπως τον Τάσο Παπαδόπουλο.

Με κανένα τρόπο ο Τάσος δεν μπορεί να χαρακτηριστεί μια προοδευτική υποψηφιότητα. Σε όλα σχεδόν εχει ταυτιστεί με τις επιλογές της κυβέρνησης και έχει φτύσει τον ίδιο το κόσμο. Στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων δηλώνει υπέρμαχος και στήριξε την πρόταση για επιβολή του ΒΟΤ στα αεροδρόμια. Στην πρόταση της κυβέρνησης για μείωση των κλιμάκων εισδοχής στην δημόσια υπηρεσία, ζήτησε να μειωθούν και οι μισθοί όχι μόνο των νέων αλλα και των υπόλοιπων δημοσίων υπαλλήλων. Ηταν ο μόνος πολιτικός αρχηγός της αντιπολίτευσης που δικαιολόγησε την στάση της αστυνομίας έξω απο το σπίτι του ισραηλινού πρέσβυ που κτύπησε τους διαδηλωτές λέγοντας ότι η αστυνομί έδειξε μεγάλη «ανεχτικότητα και αυτοσυγκράτηση».

Ο ίδιος ο Τάσος προέρχεται απο τις τάξεις της ΕΟΚΑ και έχει ενα αντικομμουνιστικό παρελθόν. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι τόσα χρόνια δεν κατάγγειλε τις δολοφονίες των αριστερών απο τον Γρίβα το 55-59.

Ειναι γνωστός απορριπτικός που δεν έχει πάρει μέρος ποτέ σε καμιά εκδήλωση επαναπροσέγγισης.

Δεν είναι άδικα που γκρινιάζει ο κόσμος του ΑΚΕΛ γι' αυτή την επιλογή της ηγεσίας του. Η γκρίνια όμως δεν αρκεί. Πρέπει να μετατραπεί σε ανοιχτή αντίδραση για να πιέσει την ηγεσία να κατεβάσει ένα αριστερό υποψήφιο.

Αριστερός υποψήφιος

Βέβαια το πρόβλημα δεν είναι απλά ο υποψήφιος, ούτε ακόμη και το πρόγραμμα που θα προτείνει. Ο κόσμος ξερει ότι τα προγράμμα είναι για τις εκλογές και μετά αυτοί που εκλέγονται κάνουν ότι θέλουν. Ακόμη και ο πιό αριστερός υποψήφιος, ο Χριστόφιας για παράδειγμα, με το πιό αριστερό πρόγραμμα, είναι αμφίβολο άν θα έχει την αξιοπιστία να κερδίσει την υποστήριξει της συντριπτικής πλειοψηφίας της εργατικής τάξης αν τα λόγια δεν συνοδεύονται με έργα.

Γι αυτό την πιο μεγάλη σημασία την έχει η συγκρότηση ενός μετώπου που να είναι προσανατολισμένο στη δράση. Που να μπορεί να οργανώσει την αντίσταση στις επιθέσεις των κεφαιοκρατών και της κυβέρνησης τους με απεργίες και διαδηλώσεις, με άμεση δράση σήμερα και όχι αναμονή για μετά τις εκλογές για να «διορθώσουμε» νομοθετικά ή με άλλα μέτρα τις αδικίες και τα κτυπήματα που έχει επιφέρει αυτή η κυβέρνηση.

Μια τέτοια προοπτική, ένα τέτοιο μέτωπο οχι μόνο θα ανέβαζε την αξιοπιστία της συνεργασίας και του υποψηφίου της αλλα θα εξασφάλιζε την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των απλών μελών του ΔΗΚΟ και του ΚΙΣΟΣ ακόμη και παρά την θέληση της ηγεσίας τους. Θα εξασφάλιζε ακόμη και την υποστήριξη πολλών εργαζομένων που στήριξαν τον Κληρίδη στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις και σήμερα δέχονται τα κτυπήματα απο την πολιτική του.

Αντί όμως το ΑΚΕΛ να προσανατολιστεί σε κάτι τέτοιο στην ουσία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η συναινετική δύναμη και να εξασφαλίσει διαπιστευτήρια ήπιας και συνετής διαχείρησης. Αντί να στηρίξει δυναμικά τις διεκδικήσεις και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ψάχνει τις μέσες λύσεις που να είναι απο όλους δεκτές.

Αυτή δεν είναι μια αναπόφευκτη πορεία. Οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας μπορούν να δώσουν την κόντρα για να μήν περάσουν αυτές οι δεξιές επιλογές του κόμματος.

Το πιο σημαντικό βήμα σ' αυτή την κατεύθηνση είναι να οργανώσουν σε κάθε επίπεδο που μπορούν τους αγώνες και την αντίσταση στις επιθέσεις των καπιταλιστών και της κυβέρνησης. Αυτοί οι αγώνες είναι η βάση για να κτιστεί μια μαχητική αντιπολίτευση και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για ένα πραγματικό μέτωπο αλλαγής με ένα αριστερό υποψήφιο που να ξεφορτωθεί και τον συναγερμό και την πολιτική του.

Εγινε με μεγάλη επιτυχία το πάρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας το Σάββατο 28 του Ιούνη. Πολλοί απο τους συντρόφους με τους οποίους βρεθήκαμε στις μάχες του αντικαπιταλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος και στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα ήταν εκεί για να γλεντήσουμε να κουβεντιάσουμε και να σχεδιάσουμε τις επόμενες μάχες που έρχονται.

Εκεί ήταν Παλαιστίνιοι αγωνιστές, μαζί και ο σύντροφος Αμπτάλα Νταούτ. Εκεί ήταν και ο εκπρόσωπος της σκηνοθέτιδας Μάϊ Μάσρι στον οποίο παραδώσαμε 570 λίρες, που ήταν τα καθαρά έσοδα απο την προβολή της ταινίας "τα όνειρα της εξορίας" τα οποία θα πάνε στο ταμείο υποτροφιών για τα παιδιά της Παλαιστίνης.

Ηταν μια όμορφη βραδιά στην αυλή μας που ελπίζουμε σύντομα να μπορέσουμε να την επαναλάβουμε.

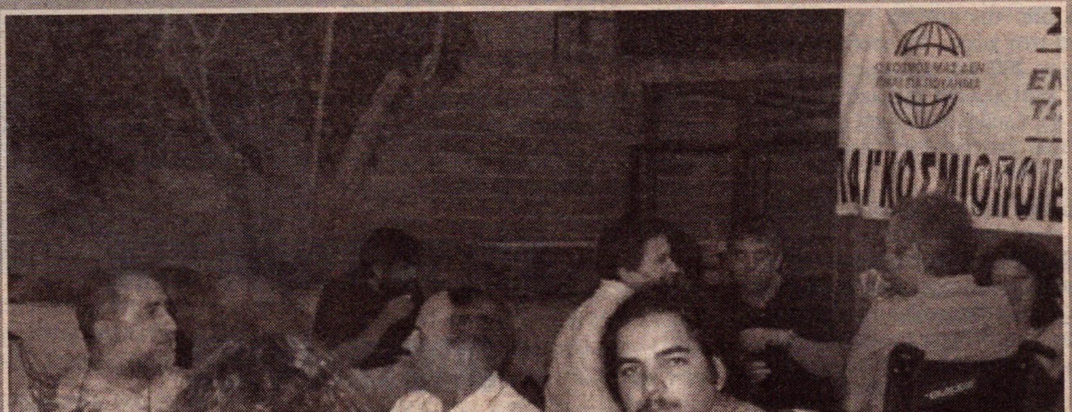

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Μουντιάλ: αυτογκόλ από τους διαφημιστές

Η τελική φάση του Μουντιάλ ήταν γεμάτη εκπλήξεις. Αλλά τη μεγαλύτερη έκπληξη και μάλιστα την πιο δυσάρεστη, την ένοιωσαν οι διάφορες μεγάλες εταιρίες που ξόδεψαν εκατομμύρια σε διάσημους ποδοσφαιριστές για να διαφημίσουν τα προϊόντα τους.

Η 7Up (της Pepsi) υπέγραψε ένα συμβόλαιο 749.000 δολαρίων με τον αρχηγό της Εθνικής Ιρλανδίας, τον Ρόυ Κην. Θα έκανε διαφημίσεις σε ραδιόφωνο και τηλεόραση ενώ η φιγούρα του θα έμπαινε σε κουτάκια αναψυκτικών, διαφημιστικές αφίσες. Ο Κην, όμως, τσακώθηκε με τον προπονητή και δεν έπαιξε ποτέ στο Μουντιάλ.

Η Ρενώ αποφάσισε να χρησιμοποιήσει τον Τιερί Ανρί για να διαφημίσει το Ρενώ Κλιό. Ομως, ο γνωστός επιθετικός πήρε κόκκινη κάρτα στο δεύτερο παιχνίδι της Γαλλίας με τη Δανία και μετά πήρε το αεροπλάνο της επιστροφής μαζί με την υπόλοιπη ομάδα.

Περίπου τα ίδια έπαθε και η Adidas που είχε «κλείσει» τον Ζινεντίν Ζιντάν. Και βέβαια η Nike με τον πιο ακριβοπληρωμένο παίκτη του κόσμου τον Λούις Φίγκο της Πορτογαλίας.

Η Adidas και η Nike ήταν σπόνσορες σε συνολικά 49 παίκτες. Μόνο οι 7 κατάφεραν να βάλουν γκολ. Πάντως οι «δυνάμεις της αγοράς» κατάφεραν να βάλουν πολλά αυτο-γκολ.

Εφοπ-λητές

Το Στέλιο Χατζηιωάνου τον «δικό» μας τον ξέρουμε σαν τον «δαιμόνιο» επιχειρηματία της *EasyJet*. Αλλά αυτός και η οικογένειά του κατά βάση είναι εφοπλιστές. Να λοιπόν τι δήλωσε στο Συνέδριο των Ποσειδώνιων 2002, όπου παρέλασαν εφοπλιστές, υπουργοί και «τεχνοκράτες» της Ε.Ε. :«*Η κακή εικόνα (της ναυτιλίας) υπάρχει γιατί ο καταναλωτής δεν εισπράτει άμεσα τη συνεισφορά της ναυτιλίας στη ζωή του*». Την εισπράτουν πρώτα οι εφοπλιστές θα συμπληρώναμε εμείς.

Αλλά το πιο ωραίο είναι το παρακάτω: «Επιπλέον ο κόσμος έχει την εντύπωση ότι επειδή δουλεύουν στα πλοία μαύροι και Φιλιπινέζοι γίνεται εκμετάλλευση του τρίτου κόσμου».

Εκμετάλλευση οι εφοπλιστές; Αν είναι δυνατόν!

Αλίμονο στους χοντρούς

Σύμφωνα με τα ΜΜΕ, εταιρεία φτηνών αεροπορικών πτήσεων στην Αμερική, κάτι ανάλογο με την *Easy Jet* του «δικού» μας Χατζηιωάννου, αποφάσισε ότι θα χρεώνει τους χοντρούς πελάτες της με διπλό εισιτήριο γιατί κρατούν πολύ χώρο μέσα στο αεροπλάνο!

Φαίνεται ότι οι αεροπορικές εταιρείες φτηνών πτήσεων δεν έχουν επηρεασθεί από την οικονομική κρίση αλλά έχουν τόση ζήτηση για θέσεις ώστε να ακριβαίνουν το προϊόν τους. Τώρα γιατί έβαλαν στο στόχο τους χοντρούς πελάτες τους πρέπει είναι ψιλά γράμματα «marketing» για εμάς τους απλούς ανθρώπους. Ίσως ο επόμενος στόχος τους να είναι οι έγκυοι και οι ανάπηροι που ταξιδεύουν με το τροχοκάθισμά τους;

Φτώχεια και πείνα μέσα στις ΗΠΑ

Η πείνα δεν είναι «προνόμιο» του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Η φιλανθρωπική οργάνωση Second Harvest των ΗΠΑ έδωσε συγκλονιστικά στοιχεία από την έρευνά της για την πείνα στη χώρα. Τα στοιχεία αφορούν το 2001 και σύμφωνα με αυτά: 23,3 εκατομμύρια αμερικάνοι ζήτησαν και έλαβαν ενίσχυση σε τρόφιμα. Δυο εκατομμύρια περισσότεροι από το 1997.

Το 40% των νοικοκυριών που έλαβαν αυτή τη βοήθεια σε τρόφιμα περιλαμβάνουν τουλάχιστον ένα μισθωτό. Σύμφωνα με την έρευνα αυτό το στοιχείο "διαψεύδει την πεποίθηση ότι το πρόβλημα της πείνας αφορά μόνο τα γκέτο, τους άστεγους ή τους μακροχρόνια άνεργους".

Περισσότερα από 9 εκατομμύρια παιδιά πήραν βοήθεια σε τρόφιμα. Ενα εκατομμύριο παραπάνω από το συνολικό αριθμό των κατοίκων της Νέας Υόρκης δηλαδή.

Το 45% πρέπει να διαλέξει αν θα αγοράσει τρόφιμα ή αν θα πληρώσει τους λογαριασμούς για φως, νερό, τηλέφωνο. Το 35% αν θα αγοράσουν τρόφιμα ή αν θα πληρώσουν το νοίκι.

Και ύστερα μας λένε ότι το σύστημα της αγοράς βασίζεται στην ελεύθερη επιλογή.

Η απατεωνιά της χρηματιστηριακής φούσκας

Η εφημερίδα *«Νέος Τύπος»* (22/6) αναφέρει πως ο αντιπρόεδρος της αμερικανικής εταιρείας *American Fund Advisors,* κος Marc Klee, σε σεμινάριο που έγινε στη Λευκωσία για τις χρηματιστηριακές φούσκες δήλωσε πως *«το φαινόμενο των χρηματιστηριακών φουσκών θα εξακολουθήσει να παρουσιάζεται και στο μέλλον διεθνώς»* και πως οι χαμένοι από τη δημιουργία μιας χρηματιστηριακής φούσκας *«είναι οι μικροεπενδυτές που πάντα καταφθάνουν καθυστερημένοι στο πάρτι.»*

Φοβερή διαπίστωση! Μεγαλύτερο ενδιαφέρον όμως έχει μια μικρή λεπτομέρεια: το σεμινάριο διοργάνωσε η εταιρεία *Σεβέρης & Αθηαινίτης* μια από τις μεγαλύτερες χρηματιστηριακές εταιρείες που έκανε τα παλούκια της χρυσά την περίοδο 1999-2000 από τη φούσκα του ΧΑΚ!

...και το κτίριο της απατεωνιάς

Το ΧΑΚ είχε προκηρύξει αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για ανέγερση κτιρίου στο χώρο του παλιού ΓΣΠ. Στο διαγωνισμό πήραν μέρος 43 γραφεία. Όμως η ιδέα για ανέγερση του κτιρίου στο χώρο του ΓΣΠ εγκαταλείφθηκε και τώρα θα χτιστεί πίσω από το υπουργείο Οικονομικών. Μέχρις εδώ όλα καλά.

Όμως το ΧΑΚ θα προχωρήσει να απονείμει τα 3 πρώτα βραβεία του αρχιτεκτονικού διαγωνισμού, συνολικού ύψους 80 χιλιάδες λιρών, διαφορετικά όσοι διαγωνίστηκαν θα μπορούν να προσφύγουν στα δικαστήρια διεκδικώντας εκατοντάδες χιλιάδες λίρες αποζημίωση. Γι' αυτό λοιπόν ορίσθηκε «κριτική επιτροπή» για να βραβεύσει τα 3 πρώτα αρχιτεκτονικά σχέδια... για ένα κτίριο που δεν πρόκειται να κτιστεί ποτέ! Ψίχουλα βέβαια οι £80.000 μπροστά σ' αυτά που κατάπιε η «μαύρη τρύπα» του ΧΑΚ!

ΟΙ ΨΥΧΡΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΓΟΡΑΣ"

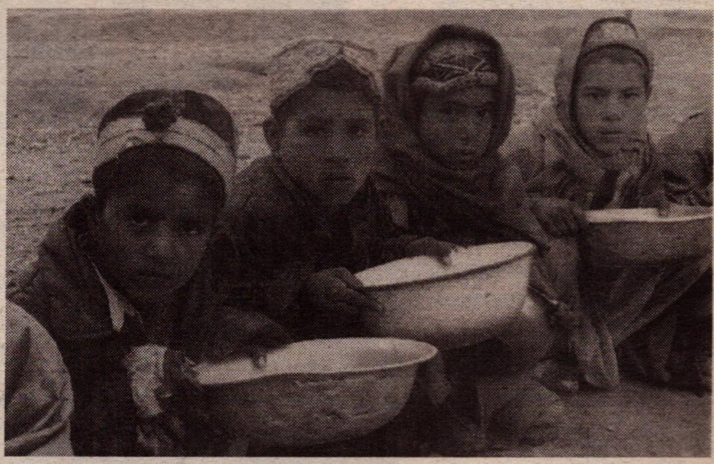

Στα τέλη του Ιούνη, η Σύσκεψη Εμπορίου και Ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών, δημοσίευσε τα αποτελέσματα μίας έρευνας: Ο αριθμός των ανθρώπων που ζούνε σε συνθηκες πείνας με εισόδημα λιγότερο από $1 την ημέρα, έχει διπλασιαστεί τα τελευταία 30 χρόνια και θα τριπλασιαστεί σχεδόν μέχρι το 2015. Οι όροι της «ελεύθερης αγοράς» που έχει επιβάλει η Ουάσινγκτον μέσα από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα, κάθε άλλο παρά απάλειψαν την πείνα, σημειώνει και το Financial Times.

Ο Γουίλιαμ Ηστερλι, οικονομολόγος της ίδιας της Παγκόσμιας Τράπεζας, πρόσφατα παραδέχτηκε την παταγώδη αποτυχία της τακτικής της ελέυθερης αγοράς στις χώρες του Τρίτου Κόσμου. Στις δεκαετίες του 60 και '70, οι κυβερνήσεις των χωρών αυτών, προσπαθώντας να επιταχύνουν τον ρυθμό ανάπτυξης, επενέβαιναν στην οικονομία της χώρας με κρατικοποιήσεις και επιχορηγήσεις των καταναλωτικών αγαθών. Όμως μετά από πιέσεις από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα, οι καταχρεωμένες κυβερνήσεις άρχισαν να υιοθετούν «οικονομικές μεθόδους φιλικές με την αγορά» οι οποίες θεωρητικά θα βοηθούσαν στην ανάπτυξη της οικονομίας του Τρίτου Κόσμου. ´Ομως συνέβηκε ακριβώς το αντίθετο: Ενώ ο μέσος όρος ανάπτυξης κατα άτομο στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες ήταν 2.5% την περίοδο 1960-1979, έπεσε στο 0% την περίοδο 1980-1998. Με άλλα λόγια, η οικονομική ανάπτυξη αντί να επιταχυνθεί, εξαφανίστηκε εντελώς!

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που αυξήθηκε ο αριθμός αυτών που ζούνε κάτω από το όριο της φτώχειας. Σήμερα τουλάχιστον 815 εκατομμύρια άνθρωποι υποσιτίζονται. Ο ΟΗΕ έχει ανακοινώσει ότι πάνω από 13 εκατομμύρια άνθρωποι μόνο στο νότο της Αφρικανικής Ηπείρου αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα υποσιτισμού. Δεκάδες χιλιάδες έχουν ήδη πεθάνει και άλλοι τόσοι κινδυνεύουν άμεσα. Τέσσερα εκατομμύρια τόνοι τροφίμων χρειάζονται άμεσα σαν έκτακτη βοήθεια. Οι δυτικές χώρες έχουν προσφέρει μόλις το 3% από αυτά.

Τί γίνεται λοιπόν, μήπως η παραγωγή τροφίμων είναι μικρή και δέν φτάνει να θρέψει τους πεινασμένους του πλανήτη; Κάθε άλλο. Τα τρόφιμα που παράγονται στον κόσμο εξασφαλίζουν πάνω από 2.700 θερμιδες για κάθε άτομο καθημερινά, πολύ παραπάνω δηλαδή από ότι χρειάζεται κάποιος. Το πρόβλημα βρίσκεται στη διανομή της τροφής. Οι ίδιες οι ΗΠΑ αποτελούν ένα καλό παράδειγμα για την τρέλα της αγοράς και τον απάνθρωπο παραλογισμό αυτού του συστήματος: Ενώ οι ΗΠΑ παράγουν 40% περισσότερο τρόφιμα από όσα χρειάζονται, 26 εκατομμύρια Αμερικανοί χρειάζονται δωρεές τροφίμων για να επιβιώσουν.

Οι εξήντα επικεφαλής κρατών, οι χιλιάδες πολιτικοί και αξιωματούχοι που συμμετείχαν στη Παγκόσμια Διάσκεψη Τροφίμων στη Ρώμη στις αρχές Ιουνίου, απόλαυσαν τα πιό εκλεκτά εδέσματα την ίδια στιγμή που εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούσαν. Ανάμεσα σ'αυτούς που συγκεντρώθηκαν στη Ρώμη είναι και αυτοί που επιβάλουν την αποπληρωμή των χρεών στις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Είναι αυτοί που επιμένουν στην εφαρμογή των προγραμμάτων που καταστρέφει ζωές εκατομμυρίων και γεμίζει τις τσέπες των λίγων.

Η προπαρασκευαστική συνάντηση για την Παγκόσμια Διάσκεψη Βιώσιμης Ανάπτυξης που θα γίνει στο Γιοχάνεσμπουργκ τον Αύγουστο, τέλειωσε μέσα σε χάος πρίν λίγες μέρες. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ μπλοκάρισε και τό πιό μικρό μέτρο περιορισμού στη δράση των πολυεθνικών και επέμεινε ότι η βοήθεια πρέπει νά δίνεται με τους όρους της αγοράς.

Αυτούς τους ψυχρούς δολοφόνους μπορούμε να τους σταματήσουμε μονο με μαζικές κοινητοποιήσεις. Το Σηάτλ, η Πράγα, η Γένοβα, η Ρώμη, η Σεβίλλη έχουν αρχίσει να ανοίγουν αυτό το μέτωπο.

ΣΕΒΙΛΛΗ

Αντι - αντι - αντικαπιταλίστας

Η πόλη της Σεβίλλης παρέλυσε την Πέμπτη 20 Ιούνη, παραμονές της Συνόδου των ευρωπαίων ηγετών απο τη γενική απεργία που κύρηξαν τα ισπανικά συνδικάτα. Σχεδόν δέκα εκατομμύρια εργάτες απέργησαν. Πάνω από δύο εκατομμύρια συμμετείχαν στις διαδηλώσεις που οργανώθηκαν σε περισσότερες από 90 πόλεις.

Η απεργία της Πέμπτης και οι διαδηλώσεις ήταν μόνο η αρχή των διαμαρτυριών και πορειών που επικεντρώθηκαν στη Σύνοδο της ΕΕ και στις επιθέσεις που εξαπολύει η δεξιά κυβέρνηση της Ισπανίας στους εργάτες. Επιθέσεις παρόμοιες με αυτές που εξαπολύονται ενάντια στους εργάτες σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Είναι κομμάτι της προσπάθειας να "ελαστικοποιηθεί" η εργασία, μια προσπάθεια που έχει ξεκινήσει η συμμαχία του Τόνι Μπλερ με τους δεξιούς πρωθυπουργούς της Ισπανίας και της Ιταλίας, του Χοσέ Μαρία Αθνάρ και του Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Στην Ισπανία ο Αθνάρ επιτίθεται στα επιδόματα ανεργίας και προσπαθεί να αναγκάσει τους ανέργους να αποδέχονται οποιαδήποτε δουλειά όσο κακοπληρωμένη κι αν είναι.

Η απεργία είχε μεγάλη επιτυχία. Η αυτοκινητοβιομηχανία, πολλές δημόσιες υπηρεσίες και οι μεταφορές δεν δούλεψαν καθόλου. Εκατοντάδες χιλιάδες έκαναν πορείες σε δεκάδες πόλεις διακηρύτοντας την απόφασή τους να αντιπαλέψουν τα σχέδια του Αθνάρ. Ολόκληρες οικογένειες συμμετείχαν στην πορεία της Σεβίλλης. Μια από τις διαδηλώτριες, η Σόνια, δήλωσε: "*Η κυβέρνηση προσπαθεί να πάρει πίσω τα στοιχειώδη δικαιώματα των εργατών. Δουλεύω ως βιολόγος στο πανεπιστήμιο, αλλά δεν έχω δικαίωμα για επίδομα ανεργίας και για συνδικαλισμό.*"

Πολλοί διαδηλωτές ανέμιζαν κόκκινες σημαίες και κρατούσαν αυτοσχέδια πανό από εργατικούς χώρους. Τραγουδούσαν και φώναζαν συνθήματα. Η ατμόσφαιρα έμοιαζε περισσότερο με πανηγύρι αντίστασης παρά με παραδοσιακή διαδήλωση συνδικάτων.

Τα πανό έγραφαν: "Δε θα γίνουμε σκλάβοι" και «Πρώτα μας κάνουν να μεταναστεύουμε, μετά κάνουν διακρίσεις εναντίον μας». «Αν είσαι πλούσιος, το λένε τουρισμό, αν είσαι φτωχός σε κακομεταχειρίζονται». Το Σάββατο, στη Σεβίλλη ακολούθησε μια μαζική αντικαπιταλιστική διαδήλωση με στόχο το σημείο της συνόδου των 15. Ενας από τους τέσσερις κύριους αυτοκινητόδρομους της πόλης γέμισε με διαδηλωτές. Η τοπική εφημερίδα El Coreo έγραψε ότι ξεπέρασαν τις 200.000. Η πλειοψηφία τους ήρθε από τη νότια Ισπανία, με κάποιες αντιπροσωπείες από την υπόλοιπη Ισπανία αλλά και άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η αστυνομία έκλεισε τον σταθμό των τρένων, σταμάτησε λεωφορεία και έκλεισε τα σύνορα με την Πορτογαλία για να προσπαθήσει να καταστρέψει την πορεία. Αλλά οι διαδηλωτές αψήφησαν την αστυνομία και τις υψηλότατες θερμοκρασίες, για να δείξουν την αντίθεσή τους στην ευρωπαϊκή σύνοδο και τις πολιτικές της.

Η πορεία οργανώθηκε από το Κοινωνικό Φόρουμ της Ανδαλουσίας. Είχε δύο επίσημα πανό. Το ένα έγραφε «Ενάντια στην Ευρώπη του κεφάλαιου και του πολέμου» ενώ το δεύτερο «Δεν υπάρχει άνθρωπος που να είναι παράνομος», και αναφέρονταν στους μετανάστες που χαρακτηρίζονται «παράνομοι».

Τα αιτήματα των διαδηλωτών αφορούσαν ένα μεγάλο εύρος θεμάτων, από το περιβάλλον μέχρι την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, από τα γυναικεία δικαιώματα μέχρι τις ιδιωτικοποιήσεις. Μια αντιπροσωπεία που απαιτούσε λευτεριά για την ισπανική Σαχάρα έσπρωχνε ένα ομοίωμα καμήλας πάνω σε ρόδες. Ενα τεράσιο μπαλόνι χρωματισμένο σαν υδρόγειος σφαίρα αναπηδούσε πάνω από την πορεία για να δείξει ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Μια ομάδα κουβαλούσε ένα τεράστιο πόστερ 180 μέτρων, φτιαγμένο από φωτογραφίες 18.000 ανθρώπων από ολόκληρη την Ισπανία που θέλουν την κατάργηση του χρέους του Τρίτου Κόσμου.

Υπήρχαν μαζικές αντιπροσωπείες από τα μεγάλα ισπανικά συνδικάτα. Είχαν μαζί τους σημαίες και μπαλόνια που φτιάχτηκαν για τη γενική απεργία. Αλλά παρά τα διαφορετικά πανό, όλοι οι διαδηλωτές ήταν ενωμένοι στην αντίθεσή τους για τις πολιτικές του πρωθυπουργού Αθνάρ και στην αντίθεσή τους για τον ίδιο τον καπιταλισμό.

Το σύνθημα: "Αντι - αντι - αντικαπιταλίστας" ακούστηκε πολλές φορές από πολλά και διαφορετικά κομμάτια της πορείας αλλά και από αυτούς που παρακολουθούσαν. Η διαδήλωση έδειξε πως το αντικαπιταλιστικό κίνημα συνεχίζει να αναπτύσσει μια όλο και πιο βαθειά πολιτική κατανόηση ενώ συσπειρώνει πολλούς περισσότερους ανθρώπους. Υπήρχαν πανό και πικέτες σε ολόκληρη την πορεία που κατήγγειλαν τον ιμπεριαλισμό, τον Τζορτζ Μπους, τον Αριέλ Σαρόν και την απειλή περισσότερων πολέμων. Κάποια απο αυτά έγραφαν, "Ο ιμπεριαλισμός, πατέρας της αληθινής δυστυχίας" και "Οχι στην καπιταλιστική τρομοκρατία". Ενα σύνθημα που αγαπήθηκε ήταν "Μπους, Σαρόν, Δολοφόνοι, Ζήτω, ζήτω η Παλαιστίνη".

Ο Μπλερ και ο Αθνάρ προσπαθούσαν να αυξήσουν την εχθρότητα για τους πρόσφυγες μέσα στη Σύνοδο. Αλλά ένα από τα θέματα που αγκάλιαζε όλο το μήκος της τεράστιας διαδήλωσης ήταν η αλληλεγγύη με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Υπήρχε μια αντιπροσωπεία από τους 500 μετανάστες που έχουν καταλάβει ένα κτίριο του πανεπιστήμιου της Σεβίλλης. Ενα τεράστιο πανό έγραφε: "Στο βορρά μας εκμεταλλεύονται, στο νότο μας απελαύνουν".

Η πορεία ξεκίνησε στις 8μμ και η θερμοκρασία ήταν ακόμη αποπνικτική, στους 38 βαθμούς. Ο κόσμος που παρακολουθούσε από τα μπαλκόνια, έριχνε νερό για να δροσίσει το πλήθος που ανταποκρίνονταν με ζητοκραυγές.

Το πνεύμα του αντικαπιταλιστικού κινήματος ήταν ορατό σε κάθε κομμάτι της πορείας. Ενας καινούριος και πολύ σημαντικός σταθμός του αντικαπιταλιστικού κινήματος καταγράφηκε στη Σεβίλλη. Ο επόμενος θα είναι η Φλωρεντία της Ιταλίας στις 7-10 του Νοέμβρη για την συγκρότηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.

Διεθνής απεργία κόντρα στις ιδιωτικοποιήσεις

Πανευρωπαϊκή απεργία έκαναν την Τετάρτη 19 Ιούνη οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας στα αεροδρόμια της ΕΕ. Στο αεροδρόμιο της Γαλλίας όπου πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία νέκρωσαν τα πάντα. Υπολογίζεται ότι έγινε μόλις το 10% των πτήσεων. Στην Ιταλία 50 πτήσεις της Alitalia ακυρώθηκαν. Παρόμοια κατάσταση επικράτησε και στην Γερμανία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ολλανδία. Στην Ελλάδα πολλές πτήσεις δεν έγιναν από τις 12 εώς τις 4μμ. Το σωματείο των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας συμμετείχε με 24ωρη απεργία και στην πανεργατική απεργία της προηγούμενης μέρας.

Η ΕΕ πρόκειται να προχωρήσει στην δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού συστήματος ελέγχου της εναέριας κυκλοφορίας εώς το 2005 και την αναδιοργάνωση του ευρωπαϊκού εναέριου χώρου γύρω από τους αεροδιάδρομους και όχι σύμφωνα με τα όρια των εθνικών εναέριων χώρων. Η αιτιολογία είναι η μείωση των καθυστερήσεων και της κυκλοφοριακης συμφόρισης.

Τα σωματεία των ελεγκτων εναέριας κυκλοφορίας όλης της Ευρώπης, που βρίσκονται σε συντονισμό, απαντούν ότι κάτι τέτοιο θα σημάνει ιδιωτικοποίηση του εναέριου χώρου που θα οδηγήσει με τη σειρά του σε περικοπές θέσεων εργασίας και θα βάλει σε κίνδυνο την ασφάλεια των πτήσεων. "*Οταν εισέρχονται νέοι όροι, άγνωστοι ως σήμερα στον κόσμο της εναέριας κυκλοφορίας και αεροναυτιλίας, όπως αυτός τους ανταγωνισμού και γίνεται λόγος για δυνατότητα εκχώρησης του ελέγχου εναέριας κυκλοφορίας σε φορείς δημόσιους ή ιδιωτικούς, αντιλαμβάνεστε ότι εκτός από τα δικά μας συμφέροντα διακυβέβεται και αυτή ακόμη η ασφάλεια των πτήσεων*", δήλωσε ο Π. Τσούμπελης, πρόεδρος της Ενωσης Ελεγκτών Εναέριας Κυκλοφορίας.

Η σύγκρουση στον αέρα ενός μεταγωγικού Μπόινγκ της εταιρείας DHL και ενός ρωσικού επιβατικού αεροπλάνου πάνω από γερμανο-ελβετικά σύνορα είναι το πιο πρόσφατο τραγικό παράδειγμα για το τι σημαίνει η ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών που αφορούν τις αερομεταφορές.

Το δυστύχημα έγινε σε ένα από τους πιο πολυσύχναστους αεροδιάδρομους της Ευρώπης. Όταν μετά από τις έρευνες αποδείκτηκε ότι υπαίτιος δεν ήταν ο πιλότος των ρωσικών αερογραμμών, όπως αρχικά ανακοινώθηκε, ο εκπρόσωπος της ιδιωτικής εταιρίας εναέριας κυκλοφορίας της Ελβετίας, Skyquide, αναγκάστηκε να παραδεκτεί ότι στο Πύργο Ελέγχου του αεροδρομίου της Ζυρίχης μόνο ένας ελεγκτής ήταν σε υπηρεσία την ώρα του δυστυχήματος και ότι το σύστημα αυτόματης προειδοποίησης δεν ήταν σε θέση να δώσει σήμα κινδύνου στα δυό αεροσκάφη γιατί την ώρα του δυστυχήματος βρισκόταν εκτός λειτουργίας. Να πόσο συγκεκριμένο είναι το σύνθημα «ο καπιταλισμός σκοτώνει - σκοτώστε τον καπιταλισμό».

Ο Ζοζέ Μποβέ στη φυλακή

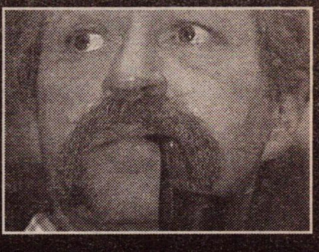

Ο Ζοζέ Μποβέ, μια από τις πιο γνωστές φυσιογνωμίες του αντικαπιταλιστικού κινήματος οδηγήθηκε στη φυλακή κοντά στο Μονπελιέ της Γαλλίας την Τετάρτη 19 Ιούνη. Ο Ζ. Μποβέ είναι επικεφαλής της Confederation Paesante, μιας αριστερής αγροτικής ομοσπονδίας που παλεύει ενάντια στον έλεγχο των μεγάλων πολυεθνικών στον αγροτικό τομέα, ενάντια στα μεταλλαγμένα τρόφιμα.

Ο Μποβέ, και εννιά ακόμα σύντροφοί του, καταδικάστηκε σε δυο μήνες φυλάκιση γιατί το 1999 είχε διαλύσει συμβολικά ένα κατάστημα MacDonald's στο Μιγιό ένα μικρό χωριό στο νότο της Γαλλίας. Ενα χρόνο μετά, στην πρώτη δίκη του, περίπου 100.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Μιγιό για να εκφράσουν την συμπαράστασή τους.

Ο Μποβέ έχει δώσει το παρόν σε πολλές μεγάλες στιγμές του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Ηταν στο Σιάτλ, τη Νίκαια, τη Γένοβα, το Πόρτο Αλέγκρε. Στις αρχές του Απρίλη με μια ομάδα ακτιβιστών έσπασε την πολιορκία του ισραηλινού στρατού και μπήκε στο αρχηγείο του Γιασέρ Αραφάτ στη Ραμάλα. Εκανε δηλαδή αυτό που δεν "κατάφεραν" να κάνουν όλοι μαζί οι ηγέτες της Ε.Ε. που τάχα κόπτονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η κυβέρνηση του Σιράκ έστειλε 300 πάνοπλους ΜΑΤατζήδες να "συνοδέψουν" τον Μποβέ από το σπίτι του στη φυλακή. Αλλά δεν ήταν μόνος του. Μαζί του βρέθηκαν εκατοντάδες ακτιβιστές από κινήσεις μεταναστών όπως οι "σαν παπιέ" ("χωρίς χαρτιά") από το ATTAC και από την LCR, τον Επαναστατικό Κομμουνιστικό Σύνδεσμο. Το τρακτέρ με το οποίο πήγε στη φυλακή είχε ένα πανό που έγραφε "Ζωϊκά Αλευρα-Δηλητήριο, Συνδικαλιστικοί Αγώνες-Φυλακή".

Ο αγώνας για την απαλλαγή του από όλες τις διώξεις είναι μια από τις πρώτες μεγάλες μάχες που δίνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία της Γαλλίας ενάντια στο Σιράκ και τη νέα δεξιά κυβέρνησή του.

28 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠ

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓ

ο δρόμος για την ειρήνη

Ο νέος κύκλος των συνομιλιών Κληρίδη - Ντεκτάς που ξεκίνησε τον περασμένο Δεκέβρη με τα γεύματα των δυο πολιτικών έχει φτάσει στο τέλος του αλλά δεν έχει δώσει τίποτα το κενούργιο

Οι προσδοκίες που δημιουργήθηκαν ότι αυτή τη φορά θα υπήρχε μια θετική κατάληξη και μάλιστα μέχρι το τέλος του Ιούνη δεν δικαιώθηκαν. Παρ' όλα αυτά οι αξιωματούχοι των Η.Ε. αλλά ακόμη και κυβερνητικοί παράγοντες δηλώνουν αισιόδοξοι οτι τελικά θα υπάρξει κάποια συμφωνία πρίν το τέλος του χρόνου.

Όλη αύτη η φιλολογία που αναπτύσσεται γύρο από τις συνομιλίες δημιουργεί μια σειρά από ερωτήματα σ'εναν κόσμο που δεν θα ήθελε να ξαναδεί να επαναλαμβάνεται το σφαγείο του πολέμου στην Κύπρο.

Δεν είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής το Κυπριακό; Για να λυθεί δεν πρέπει να αποχωρήσει ο τούρκικος στρατός και να "απελευθερωθεί" η Κύπρος;

Ο πόλεμος στη Κύπρο δεν ξεκίνησε το '74, αλλά αρκετά πιο πριν. Το '74 δεν ήταν παρά μια ακόμα φάση σε μια σειρά πολεμικών επεισοδίων και συγκρούσεων που άρχισαν τουλάχιστον από το '58 και συνεχίστηκαν το '63 - '64, και το '67 με τις επιχειρήσεις της Κοφίνου.

Εδώ και πολλά χρόνια στην Κύπρο διεξάγεται ένας ανελέητος πόλεμος για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στο νησί, ανάμεσα στους έλληνες και ελληνοκύπριους καπιταλιστές από τη μια και τους τούρκους και τουρκοκύπριους ομόλογους τους από την άλλη. Αυτοί και οι κυβερνήσεις τους αποφάσισαν τους πολέμους και δημιούργησαν το πρόβλημα.

Είναι μια διαμάχη στην οποία και οι δύο πλευρές έχουν αντιδραστικούς και άδικους σκοπούς. Για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους δεν δίστασαν να εφαρμόσουν και οι δυό τις πιο βάρβαρες μεθόδους εθνικού ξεκαθαρίσματος και να οδηγήσουν στη σφαγή και την προσφυγιά χιλιάδες απλούς ανθρώπους και από τις δυό πλευρές.

Το οτι οι "δικοί μας", οι ελληνοκύπριοι και έλληνες καπιταλιστές έχασαν το πόλεμο του '74 δεν τους μετατρέπει και σε αδικημένους. Μέχρι τότε ήταν αυτοί οι επιτιθέμενοι που καταπίεζαν και έσφαζαν τους τουρκοκύπριους. Ήταν αυτοί που κρατούσαν με τη βία των όπλων, τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στους θύλακες που αποτελούσαν μόλις το 4.8% του εδάφους.

Όταν οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές μιλούν για "απελευθέρωση" αυτό που στη πραγματικότητα θέλουν είναι τη ρεβάνς για την ήττα του '74. Θέλουν να ξαναπάρουν το πάνω χέρι.

Μια διευθέτηση λοιπόν που θα εξασφαλίζει αυτά τα συμφέροντα της "δικής μας" πλευράς οχι μόνο δεν θα είναι δίκαιη αλλά και με κανένα τρόπο δεν θα εξασφαλίζει την ειρήνη.

Δεν θα είναι άδικη όμως μια συμφωνία που δεν θα εξασφαλίζει το δικαίωμα των προσφύγων να επιστρέψουν στα σπίτια τους;

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία οτι οι πρόσφυγες - οι απλοί άνθρωποι βέβαια, και οχι όσοι απο αυτούς είναι κομμάτι της άρχουσας τάξης όπως ο Λόρδος ή ο Κατσελής - είναι αθώα θύματα. Έχασαν μέσα σε λίγες μέρες οτι έχτιζαν με κόπο για μια ολόκληρη ζωη.

Υπεύθυνος όμως γι αυτή τη μεγάλη καταστροφή και δυστυχία που έφερε ο πόλεμος, δεν είναι μόνο ο τούρκικος στρατός και η τούρκικη άρχουσα τάξη. Είναι και η "δική μας" άρχουσα τάξη, που έχει τουλάχιστον την άλλη μισή ευθύνη για τη δημιουργία του Κυπριακού προβλήματος με την επιθετική και αρπαχτική πολιτική που ακολούθησε σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Ενάντια σε αυτήν είναι που πρέπει πρώτα και κύρια να στραφούμε και να ζητήσουμε οτι χάσαμε.

Αντί λοιπόν να οργανώνουμε αντικατοχικές πορείες και συλλαλητήρια που σε τελευταία ανάλυση εξυπηρετούν την δική μας άρχουσα τάξη, γιατί της επιτρέπουν να καλλιεργεί το μύθο του αθώου θύματος και ενισχύουν την επιθετική της πολιτική εναντίον των τουρκοκυπρίων, θα πρέπει να οργανώνουμε πορείες στο Προεδρικό και τη Βουλή και να ζητάμε να μας δώσουν, σπίτια, με κατάλληλο εξοπλισμό, κοινωνικές παροχές και επιχορηγήσεις. Αυτά όμως η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση, δεν τα έχουν για τους φτωχούς πρόσφυγες αλλά για τον εαυτό τους. Για τους ξενοδόχους και κεφαλαιοκράτες "πρόσφυγες" και μη, που πήραν πίσω όχι μόνο όσα έχασαν το '74 αλλά και πολύ περισσότερα.

Σήμερα στα σπίτια των ελληνοκυπρίων προσφύγων κάθονται άλλοι άνθρωποι, τουρκοκύπριοι και μετανάστες που ήρθαν από την Τουρκία. Έχουν παντρευτεί, γέννησαν τα παιδιά τους, δημιούργησαν τη δική τους ζωή, έχτισαν τα δικά τους όνειρα και σχέδια. Ποίος θα ζητήσει ή θα επιβάλει σε αυτούς τους ανθρώπους να φύγουν απο τα σπίτια τους; Κάτι τέτοιο δεν θα είναι νεα προσφυγοποίηση χιλιάδων αθώων απλών ανθρώπων; Δυστυχώς δεν υπάρχει σήμερα κανένας δίκαιος τρόπος για να γυρίσουν οι ελληνοκύπριοι πρόσφυγες στα παλιά τους σπίτια. Μόνο με πόλεμο ή με τη βία θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο. Υπάρχει όμως κανένας λόγος να δημιουργήσουμε μια νέα αδικία για να αναιρέσουμε μια προηγούμενη; Οχι. Μια τέτοια αδικία θα δημιουργούσε νεα μεγάλη καταστροφή και δεν θα έλυνε κανένα πραγματικό πρόβλημα αφού οι ελληνοκύπριοι πρόσφυγες στη συντριπτική τους πλειοψηφία έχουν δημιουργήσει ήδη μια νέα ζωή στο νότο.

Μήπως είναι καλύτερα να μείνουν τα πράγματα όπως έχουν σήμερα;

Η κατάσταση δεν μπορεί να μείνει όπως είναι. Οι διάφορες κρίσεις που ξεσπούν κατα περιόδους όπως στα Ιμια, στη Δερύνεια, ή πρόσφατα με το Σισμίκ έδειξαν οτι η ανακωχή που υπάρχει στη Κύπρο απο το '74, μπορεί την οποιαδήποτε στιγμή να μετατραπεί σε θερμό επεισόδιο και πόλεμο.

Αυτός ο κίνδυνος γίνεται ακόμα μεγαλύτερος σήμερα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και αστάθειας. Τα διπλωματικά ειδύλλια μεταξύ Παπανδρέου και Τζέμ δεν προσφέρουν καμιά ασφάλεια απο την απειλή του πολέμου. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι την ίδια στιγμή συνεχίζονται οι «αερομαχίες» στο Αιγαίο ή γίνονται αψιμαχίες για τον Ευρωστρατό και άλλα παρόμοα.

Ο λόγος γι αυτή την κατάσταση είναι τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονται ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυο πλευρών. Αυτό που τους ενδιαφέρει δεν είναι ούτε οι πρόσφυγες, ούτε τα ανθρώπινα δικαιώματα. Στη πραγματικότητα διεκδικούν η κάθε μια για τον εαυτό της το ρόλο της τοπικής υπερδύναμης στη περιοχή, του πιό αξιόπιστου και αποτελεσματικού σύμμαχου των Αμερικανών και της Δύσης για την επιβολή της πολιτικής τους στα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή. Διεκδικούν τα περάσματα των πετρελαίων της Κασπίας, τις αγορές των Βαλκανίων και των χωρών της πρώην Σοβιετική Ενωσης.

Τέτοια κυνικά συμφέροντα παίζονται πάνω στις πλάτες των απλών ανθρώπων στην Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο. Γι αυτό και οι πιο θερμές διακυρήξεις για ελληνοτουρκική προσέγγιση συνοδεύονται με τεράστιους εξοπλισμούς.

Δεν πρέπει να εξοπλιζόμαστε; Δεν υπάρχει κίνδυνος να μας επιτεθεί η Τουρκία;

Όταν παίζονται τόσο χοντρά συμφέροντα ο πόλεμος είναι πάντα μια άμεση απειλή. Ο κίνδυνος πολέμου όμως δεν προέρχεται μόνο από την άλλη πλευρά. Δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι αν η "δική μας" πλευρά νοιώσει ότι μπορεί να βγει κερδισμένη μέσα από μια πολεμική σύρραξη, ή κάποιο θερμό επεισόδιο δεν θα το κάνει; Το παρελθόν της είναι τόσο βρώμικο που δεν πρέπει να της έχουμε καμία εμπιστοσύνη. Δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστεύουμε ότι οι έλληνες στρατοκράτες είναι λιγότερο πολεμοκάπηλοι από τους τούρκους ομολόγους τους.

Δεν είναι τυχαίο ότι τα τελευταία χρόνια που έχουν αυξηθεί οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί στη πλευρά μας, άρχισαν να ακούγονται δηλώσεις για "απελευθερωτικά" δόγματα και όχι μόνο από περιθωριακά άτομα αλλά και απο επισήμους παράγοντες, όπως ο αρχιεπίσκοπος, ο αρχηγός της Εθνικής Φρουράς και άλλοι.

Οι εξοπλισμοί πουθενά και ποτέ δεν απότρεψαν τον πόλεμο. Αντίθετα τον φέρνουν πιο κοντά.

Μπορούν οι πρωτοβουλίες των Ηνωμένων Εθνών, της Ε.Ε. και των διαφόρων μεσολαβητών να φέρουν τη "λύση" του Κυπριακού και να εγγυηθούν την ειρήνη;

Οι διάφοροι μεσολαβητές ενδιαφέρονται να υπάρξει διευθέτηση του Κυπριακού για να "λύσουν" τα δικά τους προβλήματα. Ενδιαφέρονται να επιβάλουν την σταθερότητα της δικής τους ιμπεριαλιστικής "Νέας Τάξης Πραγμάτων" στις ευαίσθητες περιοχές των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής. Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι δυο χώρες που μπορούν να επιβάλουν αυτή τη σταθερότητα στη περιοχή στο βαθμό που θα μπορέσουν να λύσουν τις μεταξύ τους διαφορές.

Γι αυτό είναι που πιέζουν και τις δυο πλευρές για μια διευθέτηση. Ούτε τα ανθρώπινα δικαιώματα τους ενδιαφέρουν, ούτε η ειρήνη και η ευημερία των απλών ανθρώπων στη περιοχή.

Παρόμοιες «μεσολαβήσεις» και «διευθετήσεις», είδαμε να γίνονται και στα Βαλκάνια και στην Παλαιστίνη αλλά δεν έφεραν πουθενά ούτε την ειρήνη, ούτε τη δημοκρατία, ουτε βέβαια και την ευημερία.

Δεν είναι καλύτερα όμως να συνομιλεί ο Κληριδης με τον Ντεκτας παρά να σφαζόμαστε;

Βεβαίως είναι καλύτερα να συνομιλούν παρά να πολεμούν. Είναι λάθος όμως να πιστεύουμε ότι οι συνομιλίες μπορούν να απομακρύνουν από μόνες τους τον κίνδυνο πολέμου. Την ίδια ώρα που κάνουν τις πιο θερμές χειραψίες και ανταλλάσσουν τους πιο εγκάρδιους χαιρετισμούς, ο Κληριδης και ο Ντεκτας συνεχίζουν να εξοπλίζονται και να δημιουργούν όλες τις προϋποθέσεις για ένα νέο γύρο πολέμου.

Στην πραγματικότητα χρησιμοποιούν και τις συνομιλίες σαν όπλο σε βάρος του αντίπαλου. Και οι δυο πλευρές μπήκαν σε αυτό το νέο κύκλο συνομιλιών για να κερδίσουν πόντους στα διπλωματικά παζάρια και όχι γιατί έχουν κάποια διάθεση να κάνουν συμβιβασμούς για να καταλήξουν σε συμφωνία. Ο Ντεκτάς ζήτησε τις συνομιλίες για να «βγάλει τον Κληρίδη απο την ομπρέλλα της Ε.Ε.» όπως δήλωσε ο ίδιος και ο Κληρίδης αποδέχτηκε για να αποδείξει ότι δεν είναι αυτός ο αδιάλλαχτος αλλά ο Ντεκτάς.

Χρησιμοποιούν ακόμη και οι δυό τις συνομιλίες σαν όπλο σε βά-

Θα μπορούσαν να είναι ελληνοκύπριες γυναίκες που τρέχουν να σωθούν απο τον Αττίλα το '74. Δεν είναι όμως. Ειναι τουρκοκύπριες που τρέχουν να σωθούν απο τους ελληνοκύπριους σοβινιστές, δέκα χρόνια πρίν. Οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών είναι τα αθώα θύματα που πλήρωσαν το τίμημα των πολέμων, της προσφυγιάς και του εθνικού ξεκαθαρίσματος που επέβαλαν οι άρχουσες τάξεις και οι στρατοκράτες και των δυό πλευρών για να εξασφαλίσουν τη κυριαρχία και τα συμφέροντα τους στο νησί

ΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ '74

ΓΓΙΣΗ

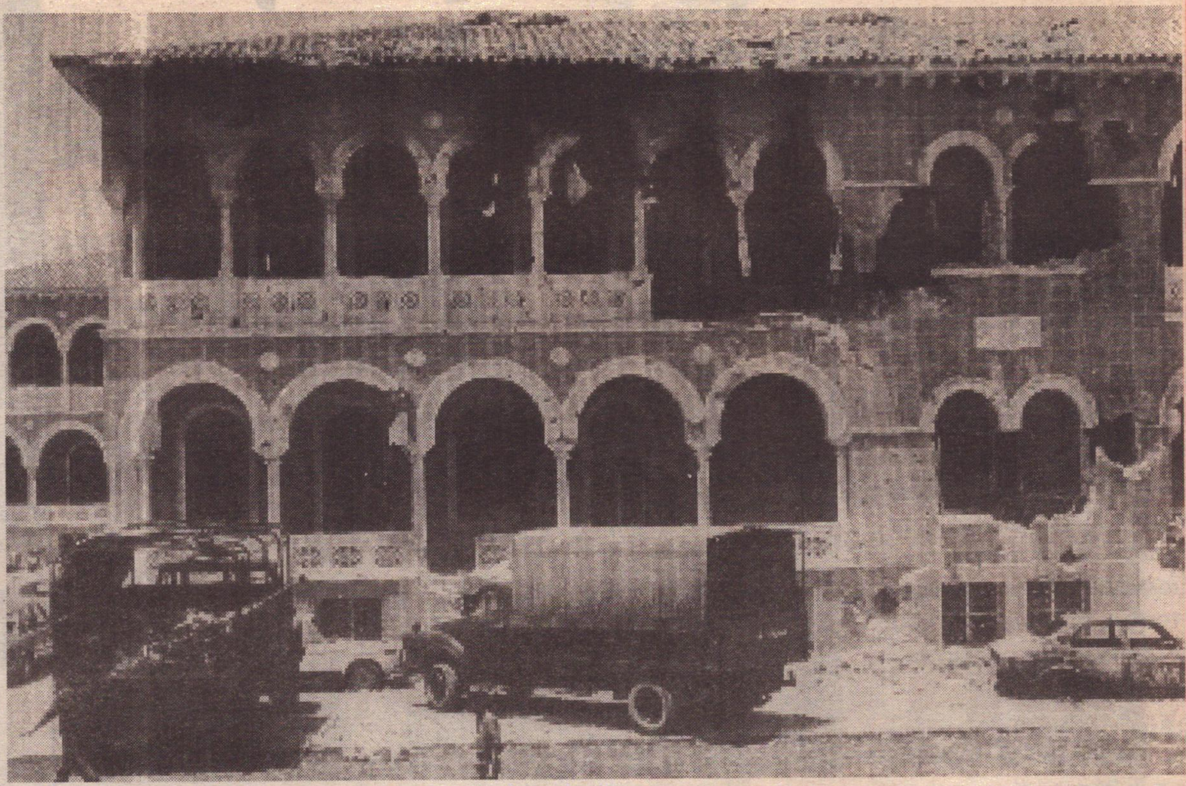

ρος των ίδιων των εργαζομένων μέσα στη πλευρα τους. Μήν μιλάτε, μήν κάνετε φασαρία, μήν ζητάτε τίποτα γιατί είμαστε μπροστά σε κρισιμές εξελίξεις στο Κυπριακό. Με αλλοθι αυτές τις «κρίσιμες» εξελίξεις και την ένταξη στην Ε.Ε. που θα «μας βοηθήσει να λύσουμε το Κυπριακό» σύμφωνα με τις ελληνοκυπριακές θέσεις ο Κληρίδης εχει πετύχει για λογαριασμού του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, να βάλει σε αμφισβήτηση όλες σχεδόν τις εργατικές κατακτήσεις των τελευταίων πενήντα χρόνων, ΑΤΑ, ωράριο, συντάξεις, μισθούς πρόσληψης, συμβάσεις, δωρεάν Παιδεία και Υγεία. Ποια λύση προτιμούμε εμείς; Τι μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη;

Ακόμα και αν καταλήξουν οι Κληριδης - Ντεκτας σε κάποια συμφωνία, αν βρουν ένα κοινά αποδεχτό στάτους κβο, αυτό δεν θα εξασφαλίσει την ειρήνη στη Κύπρο. Τα οικονομικά συμφέροντα, οι ανταγωνισμοί και η φαγωμάρα ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυο πλευρών που δημιούργησαν το πρόβλημα δεν θα πάψουν να υπάρχουν, ιδιαίτερα σήμερα, σε συνθήκες οικονομικής κρίσης.

Γι αυτό εμείς δεν "προτιμούμε" καμία από αυτές τις συμφωνίες. Για μας το πιο σημαντικό δεν είναι το αν η Κύπρος θα είναι Ομοσπονδία ή Συνομοσπονδία, ένα ενιαίο κράτος ή δυο χωριστά. Για μας το πιο σημαντικό δεν είναι το από που θα περνά η γραμμή των συνόρων.

Τα πιο σημαντικό για μας είναι τα σύνορα του μίσους και της καχυποψίας που υπάρχουν στα μυαλά και τις καρδιές των απλών ανθρώπων στις δυο πλευράς. Πάνω σε αυτά είναι που πατούν οι διάφοροι εθνικιστές ηγέτες για να μας τραβούν στον πόλεμο και τις σφαγές για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους.

Αυτά τα σύνορα είναι που πρέπει να γκρεμιστούν αν θέλουμε να απομακρύνουμε τον κίνδυνο πόλεμου. Για να γίνει αυτό χρειαζόμαστε μια πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγίσης. Μια πολιτική που να χτίζει τη φίλια και την εμπιστοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους στην Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο. Που να μη βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρήνη. Που να σέβεται την θέληση των τουρκοκύπριων, όπως αυτοι την εκφράζουν και όχι όπως εμείς θα τη θέλαμε. Μια πολιτική που να δείχνει οτι εμείς όχι μόνο δεν έχουμε καμία σχέση με τα σχέδια και τις βλέψεις της δικής μας άρχουσας τάξης αλλά αντίθετα είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε ενάντια σ'αυτά.

Έτσι όχι μόνο χτίζουμε την ενότητα ελλήνων και τούρκων εργατών και απομακρύνουμε τον κίνδυνο πολέμου αλλά δημιουργούμε και τις προϋποθέσεις για την ανατροπή των ίδιων των αρχουσών τάξεων και του καπιταλιστικού συστήματος που προκαλεί τους ανταγωνισμούς, τις κρίσεις και τους πολέμους. Αυτό είναι και το μόνο που μπορεί να εξασφαλίσει μια δίκαιη και διαρκή ειρήνη στην περιοχή.

Τι οδήγησε στο πραξικόπημα;

Κλείνουν φέτος 28 χρόνια, από τον Ιούλιο του 1974 όταν οι ερπίστριες των τάνκς όργωναν τους δρόμους της Λευκωσίας. Δεκάδες εκατοντάδες δημοκράτες συνελήφθηκαν και βασανίστηκαν από τα φασιστοειδή καθάρματα της ΕΟΚΑ Β και τους εγκάθετους στρατιωτικούς της ελληνικής Χούντας.

Σε ομαδικούς τάφους έθαβαν τους αγωνιστές που αντιστάθηκαν και μαζί τους έθαβαν την δημοκρατία και κάθε ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Ηταν τέλικα το πραξικόπημα αναπόφευκτο;

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Στη Κύπρο η εικόνα που καλλιεργείται για τη Χούντα είναι ότι κάποιοι "παράφρονες στρατιωτικοί έκαναν πραξικόπημα για να πουλήσουν την Κύπρο στους Τούρκους. Είναι γεγονός ότι οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών όλη την προηγούμενη περίοδο να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία στο νήσι, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα "αδελφική": Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε τη οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η "πετρελαϊκή κρίση" έστειλε τη τιμή του "μαύρου χρυσού" στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Απο την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων από 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν από 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Ο Μακάριος

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει από τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω από την πίεση των εργατών και της νεολαίας μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και από την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων.

Ο Μακάριος θεωρείται αντιχουντικός γιατί συγκρούστηκε με τη Χούντα. Η αλήθεια όμως είναι ότι ποτέ δεν καταδίκασε τη Χούντα. Συγκρούστηκε μαζί της μόνο όταν έγινε ολοφάνερο ότι ετοίμαζε πραξικόπημα εναντίον του. Η σύγκρουση αυτή δεν είχε ούτε διεθνιστικό, ούτε και δημοκρατικό χαρακτήρα. Είχε σαν αφετηρία τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού που κινδύνευαν να θυσιαστούν από τη Χούντα για χάρη των συμφερόντων του ελληνικού καπιταλισμού. Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός εκείνη τη περίοδο ήταν σε ένταση λόγω των πετρελαίων στο Αιγαίο. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός που είχε τα δικά του οικονομικά ανοίγματα στην Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ απαιτούσε να είναι η τρίτη κορυφή του τριγώνου και όχι ο κομπάρσος στην ελληνοτουρκική διαμάχη όπως ήθελε η Χούντα.

Η αντίσταση

Ο Μακάριος για να αντιμετωπίσει την ΕΟΚΑ Β και τα άλλα όργανα της Χούντας στην Κύπρο που έβαζαν, βόμβες, δολοφονούσαν και τρομοκρατούσαν δημόκράτες και αριστερούς, σύμφωνα με την προσφιλή μέθοδο του αρχηγού της του Γρίβα, κατέφυγε στην αύξηση της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Δημιούργησε το εφεδρικό σώμα της αστυνομίας και του έδωσε προνόμια και υπερεξουσίες.

Πολύ νωρίς φάνηκε πόσο αδιέξοδη ήταν αυτή η πολιτική. Οχι μόνο γιατί η Χούντα είχε ήδη διαβρώση ολόκληρη την ηγεσία της Εθνοφρουράς και σε ένα σημαντικό βαθμό την αστυνομία, αλλά γιατί μια τέτοια τακτική περιόριζε την αντίσταση στη Χούντα σε ένοπλη αντιπαράθεση μεταξύ ΕΟΚΑ Β' και εφεδρικού.

Αντίθετα η κινητοποίηση του εργατικού κινήματος και της νεολαίας σε μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις και τις βάσεις όχι μόνο για απομόνωση της ΕΟΚΑ Β' αλλά θα συγκροτούσε και τον πιο μαζικό «στρατό» που θα μπορούσε να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το πραξικόπημα.

Η ηρωϊκή αντίσταση των εργατών και της νεολαίας που κράτησε για μέρες και έδωσε την δυνατότητα στο Μακάριο να διφύγει, έδειξε πως αν αυτή η δύναμη οργανώνονταν αποτελεσματικά θα μπορούσε να τσακίσει το πραξικόπημα.

Η αριστερά αντί να κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση, της οργάνωσης του μαζικού κινήματος αντίστασης στη Χούντα και την πολιτική της, στήριξε τις επιλογές του Μακάριου για έκτακτα μέτρα κρατικής καταστολής. Του πρότεινε μάλιστα ένα κατάλογο με χίλια μέλη του κόμματος για να τα μετατρέψει σε ένοπλο σώμα για ενίσχυση του εφεδρικού και της αστυνομίας. Η μεγάλη δύναμη του εργατικού κινήματος και της νεολαίας έμειναν για άλλη μια φορά έξω και έδωσαν τη μάχη αυθόρμητα και ανοργάνωτα όταν ξέσπασε το πραξικόπημα.

Οι εκκλήσεις του Μακάριου για αντίσταση απο τον ραδιοσταθμό της Πάφου ήταν η τραγική επιβεβαίωση του πόσο αδιέξοδη ήταν η πολιτική του απέναντι στη Χούντα.

Οι νοσταλγοί

Σήμερα διάφοροι, ακροδεξιοί με πρώτο βιολί τον ΔΗΣΥ προσπαθούν να εξιλεώσουν τόσο το Γρίβα όσο και το ίδιο το πραξικόπημα σαν αποτέλεσμα της κρατικής βίας του καθεστώτος του Μακαρίου. Όμως κανένα συγχωροχάρτι δεν μπορεί να αθωώσει τους δολοφόνους αθώων ανθρώπων που αντιστάθηκαν στα τανκς ενάντια στους καταπατητές της δημοκρατίας και ελευθερίας.

Το δικό μας μήνυμα για το πραξικόπημα του Ιούλη είναι ξεκάθαρο. Η μόνη πραγματική προστασία από πραξικοπήματα, χούντες και δικτατορίες είναι η πάλη ενάντια σε κάθε απόπειρα των νοσταλγών της δικτατορίας στη Ελλάδα και των πραξικοπηματιών στη Κύπρο να σηκώσουν κεφάλι, είναι δεμένη με τη πάλη για το ξήλωμα της κυρίαρχης τάξης που χρησιμοποιεί τον κρατικό μηχανισμό και Στράτο σαν εφεδρεία ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Να ξηλωθούν οι κεραίες του να κλείσουν οι βάσεις

Η αστυνομία των βάσεων κτύπησε και συνέλαβε για άλλη μια φορά διαδηλωτές οι οποίοι διαδήλωναν ενάντια στην εγκατάσταση της νέα κεραίας στο Ακρωτήρι. Οι διαδηλωτές έκοψαν το δρόμο και δεν άφηναν τις μπουλντόζες να περάσουν. Οι αρχές των Αγγλικών Βάσεων έστειλαν δεκάδες αστυνομικούς με ειδικές αντιδιαδηλωτικές εξαρτήσεις και αλεξίσφαιρα γιλέκα και κτύπησαν τους διαδηλωτές και τους είχαν υπό σύλληψη για μερικές ώρες.

Απο την κινητοποίηση που έγινε στο Ακρωτήρι ενάντια στην εγκατάσταση της νέας κεραίας των βρετανικών βάσεων στις 2 Ιούλη

Η κυβέρνηση Κληρίδη με την κάλυψη και την ανοχή που δίνει στις αρχές των Βάσεων είναι συνένοχη και συνυπεύθυνη με τους άγγλους. Όχι μόνο δεν καταδίκασε την συμπεριφορά των άγγλων αλλά τους αφήνει ανενόχλητους να συνεχίζουν τα έργα και να κτυπούν και να συλλαμβάνουν διαδηλωτές. Ο κυβερνητικός εκπροσώπος δήλωσε πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα στην υγεία των κατοίκων από την εγκατάσταση της κεραίας και έτσι η κεραία θα εγκατασταθεί.

Την ίδια ώρα όμως ο υπουργός Γεωργίας αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι σύμφωνα με την μελέτη των εμπειρογνωμόνων θα δημιουργηθούν σοβαρά περιβαλλοντικά προβλήματα, αλλά η κυβέρνηση δεν μπορεί να ανάψει "κόκκινο φως" στους Άγγλους, γι αυτό εξασφάλισε την δέσμευση τους για αντισταθμιστικά μέτρα για το περιβάλλον. Το τι εννοούν με τα αντισταθμιστικά μέτρα φαίνεται χαρακτηριστικά από την πρόταση τους να κόψουν το δάσος με τους ευκαλύπτους για να ανοίξουν διάδρομο διαφυγής στα αποδημητικά πουλιά τα οποία θα εμποδίζονται απο τη νέα πανύψηλη κεραία (190 μέτρων).

Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στις μελέτες των Βρετανών και της κυβέρνησης, αυτές αφορούν μόνο τις επιπτώσεις από τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία. Δεν έγινε καμία επιδημιολογική μελέτη για να δείξει πόσο οι κάτοικοι έχουν επηρεαστεί από τις παλιές κεραίες και πόσο θα επηρεάσει την υγεία τους η νέα κεραία, παρά το ότι αυτή η μελέτη ήταν μέρος της συμφωνία τους με την κυβέρνηση. Γι αυτές τις σοβαρές ελλείψεις και παραλήψεις στις μετρήσεις τους ειδικοί στις περιβαλλοντικές μελέτες τις χαρακτήρισαν σαν αντιεπιστημονικές. Είναι φανερό πώς αυτές οι μελέτες έγιναν με μόνο κριτήριο πώς να καταφέρουν να πείσουν τους κατοίκους να δεχτούν την εγκατάσταση τους.

Οι βλαβερές συνέπειες απο τις εκπομπές της κεραίας φαίνονται και απο την προσφατη αποκάλυψη ότι τέσσερεις εργαζόμενοι στον πρώτο σταθμό της Αρχής Τηλεπικοινωνιών που υπήρχε στη Κύλη της Πάφου και που είχε παρόμοιες εκπομπές μικρότερης μάλιστα έντασης έχουν πεθάνει απο καρκίνο.

Παγκόσμιο σύστημα

Ειναι πρόκλησή η κυβέρνηση να δίνει κάλυψη στις αρχές των βάσεων δηλώνοντας ότι οι βάσεις αποτελούν κυρίαρχο έδαφος και έχουν το δικαίωμα να κάνουν ότι θέλουν. Ειναι πρόκληση να ακούμε τέτοιες δηλώσεις την στιγμή που οι βάσεις έχουν χρησιμοποιηθεί στο πόλεμο στο Κόλπο που είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων ιρακινών, στον πόλεμο ενάντια στο Αφγανιστάν που ισοπέδωσε την πιο φτωχή χώρα του κόσμου, που δίνουν όλη τη στήριξη και βοήθεια στον χασάπη Σαρόν να συνεχίζει την εξόντωση των παλαιστινίων.

Δεν χρειαζόμαστε κανένα επιστήμονα για να μας πεί ότι οι κεραίες αυτές βλάφτουν όχι μόνο την υγεία των κατοίκων της περιοχής αλλά στρέφονται και ενάντια στα κινήματα που αντιστέκονται στα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Αποτελούν μέρος ενός παγκόσμιου συστήματος παρακολούθησης και καθοδήγησης πυραυλικών συστημάτων. Δεν ειναι τυχαίο που οι οι Βρετανικές Βάσεις χαρακτηρίστηκαν σαν «πνεύμονας του πολέμου στον Κολπο». Η Κυπρος έπαιζε και συνεχίζει να παίζει για τους ιμπεριαλιστές ρόλο αβύθιστου αεροπλανοφόρου εναντια στους λαους της Μ. Ανατολης.

Μόνο οσοι κλείνουν υποκριτικά τα μάτια τους σε αυτη την πραγματικότητα έχουν το θράσος να μιλούν για «χουλιγκανισμούς» και «επιβολή του νόμου και της τάξης», όταν ξεχυλίζει η οργή και η δικαιολογημένη αγανάκτηση των απλών ανθρώπων ενάντια στην βάρβαρη απειλή που αποτελούν οι βάσεις.

Το επιχείρημα ότι δεν μπορούμε ν' ανοίξουμε μέτωπο με την Βρετανική Κυβέρνηση γιατί είναι απο τους βασικούς υποστηριχτές μας για ένταξη στην Ε.Ε. αποκαλύπτει την υποκρισία της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης που είναι έτοιμες να θυσιάσουν τους ανθρώπους για να μπούν σε αυτό το ιμπεριαλιστικό κλάπ που θα εξασφαλίζει τα συμφέροντα και τα κέρδη τους. Δείχνει ακόμη πόσο ψεύτικα λόγια και κενά συνθήματα είναι όλα τα περι «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης», «δημοκρατικής Ευρώπης» και «ευρωπαϊκού πολιτισμού» που μας σερβίρουν καθημερινά κυβέρνηση, κόμματα και ΜΜΕ.

Να τους σταματήσουμε

Μπορούμε να τους σταματήσουμε. Μπορούμε να ξηλώσουμε τις κεραίες του θανάτου και τις βάσεις των ιμπεριαλιστών. Δεν αρκούν όμως οι μεμονωμένες αντιδράσεις και καταδρομικές επιχειρήσεις τύπου Ματσάκη. Χρειάζεται η οργανωμένη και μαζική αντίδραση από τα κάτω.

Η συντριπτική πλειοψηφία των απλών ανθρώπων που ζούν στη Κύπρο είναι αντίθετοι με τις κεραίες και τις βάσεις και θα ήθελαν να τις δούν να ξηλώνονται. Χρειάζεται να κινητοποιήσουμε αυτό το κόσμο σε μαζικές και δυναμικές εκδηλώσεις. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει με απλά καλέσματα για να ακολουθήσουν το παράδειγμα κάποιων «πρωτοπώρων». Για να φτάσουμε σε μαζικές κινητοποιήσεις χρειάζεται να τις κτίσουμε. Να συγκροτηθούν πρωτοβουλίες στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές στα χωριά. Να ενημερώσουν τον κόσμο, απο πόρτα σε πόρτα. Να καλεστούν κινητοποιήσεις έξω απο το Προεδρικό για να καταδικάσουμε την στάση ανοχής και συνενοχής της κυβέρνησης μας σε αυτό το έγκλημα.

Η Εργατική Δημοκρατία προς αυτή τη κατεύθυνση έχει στρέψει όλες τις τις δυνάμεις. Συμμετείχαμε στη σύσκεψη που κάλεσαν οι οικολόγοι για την δημιουργία ενός μετώπου από κόμματα οργανώσεις φορείς. Βρισκόμασταν μαζί με τους οικολόγους και διαδηλώναμε έξω από την Βουλή και την Βρετανική Υπάτη Αρμοστεία και στις κινητοποιήσεις που κάλεσε το ΑΚΕΛ στο Ακρωτήρι. Είμαστε μέσα σ αυτή τη μάχη και υποστηρίζουμε την διεύρυνση αυτού του μετώπου. Πρόταση μας και προσπάθεια μας είναι να γίνει αυτός ο αγώνας μέρος της δουλείας και της δράσης του Κοινωνικού Φόρουμ Κύπρου. Να γίνει μέρος της πάλης των συνδικάτων τα οποία μπορούν με απεργίες κινητοποιήσεις και μαζικά μπλόκα να παραλύσουν την τροφοδοσία και την λειτουργία των βάσεων, με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο.

Νίκος Αγιομαμίτης

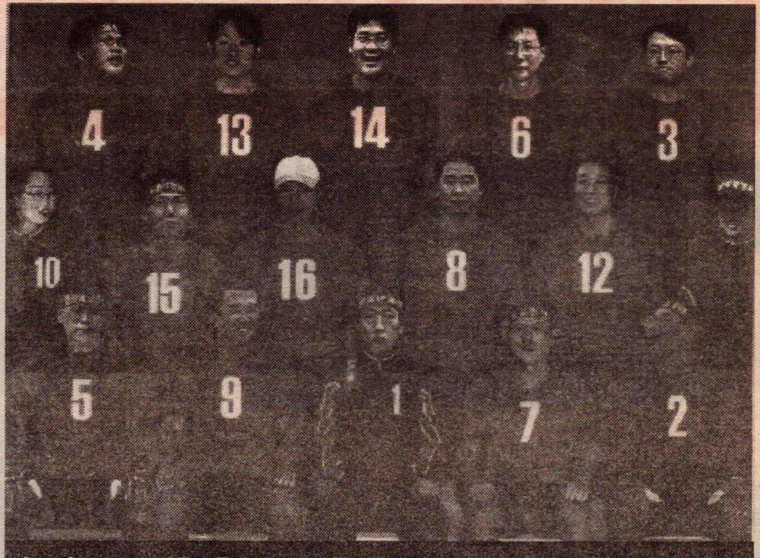

Αυτή την ομάδα δεν την είδαμε στο Μουντιάλ. Τα Κορεατικά συνδικάτα κυκλοφόρησαν αυτό το φωτομοντάζ με συνδικαλιστές που διώκονται απο την Κορεατική Κυβέρνηση για τη δράση τους. Οι δώδεκα απο αυτούς είναι στη φυλακή και οι άλλοι τέσσερεις αναζητούνται για να συλληφθούν

Κόκκινη κάρτα στον εθνικισμό

Δεν υπάρχει περίπτωση να μην έχει δει κανείς έστω και ένα παιχνίδι ή ένα πρόγραμμα αφιερωμένο στο Παγκόσμιο Κύπελλο που διεξήχθει τον περασμένο μήνα. Ένα τουρνουά που σήμαινε διαφορετικά πράγματα για διαφορετικούς ανθρώπους. Για κάποιους ήταν απλά μια ευκαιρεία να απολαύσουν ένα αθλητικό γεγονός. Μια σύντομη απόδραση από τις καθημερινές δυσκολίες. Για τους διεθυντές πολυεθνικών όπως την Nike και την Adidas, και τους μεγιστάνες των media σημαίμει κάτι εντελώς διαφορετικό.

Βλέπουν το Παγκόσμιο Κύπελλο σαν μια χρυσή ευκαιρεία για να προωθήσουν και να πουλήσουν τα προϊόντα τους και να βγάλουν ακόμη μεγαλύτερα κέρδη. Εκτός από αυτό υπάρχει μια ακόμη πτυχή σε τέτοιες διοργανώσεις. Σε ολες τις χώρες είδαμε κόσμο να πανηγυρίζει τυλιγμένος μέσα σε εθνικά σύμβολα.

Πίσω από αυτό κρύβεται η ιδεολογία ότι πρέπει ο καθένας να υποστηρίζει την «δικια» του εθνική ομάδα, ανεξάρτητα με τα πιστεύω του. Φυσικά ο κόσμος που υποστηρίζει τις εθνικές του ομάδες, δεν είναι όλοι δεξιοί εθνικιστές.

Ανάμεσα σε αυτους που πανηγυρίζουν μια νίκη της εθνικής ομάδας, βρίσκονται ανθρώποι που είναι αηδιασμένοι με τις ρατσιστικές επιλογές της κυβέρνησης, και που υπερασπίζονται τους ξένους εργάτες που βρίσκονται στον τόπο μας. Υπάρχουν και κάποιοι που θεωρούν ότι τα «δικά μας» εθνικά σύμβολα περιέχουν κάτι προοδευτικό. Πιστεύουν ότι πλέον δεν είναι προνόμια των φασιστών και των ρατσιστών, αλλά μπορουν να χρησιμοποιηθούν για να μας προσδώσουν μια ταυτότητα. Μια τέτοια ιδέα είναι εντελώς λανθασμένη.

Δεν μπορείς να νικήσεις τον εθνικισμό και τις ρατσιστικές πολιτικές της κυβέρμησης με το να αντιπαραθέτεις μια πιο λαϊκή μορφή του εθνικισμού. Πολλοί όμως μπορούν να υποστηρίξουν πως υπάρχει διαφορά μεταξυ του να υποστηρίζει την εθνική με τον πολιτικό εθνικισμό.

Όμως αυτές οι διοργανώσεις ήταν πάντα άρρικτα δεμμένες με τον πολιτικό εθνικισμό. Οι διοργανώσεις αυτές εμφανίστηκαν πριν από ένα περίπου αιώνα, την εποχή που οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ήταν σε έξαρση. Από τότε οι αγώνες αυτοί ήταν πάντα δεμένοι με τους οικονομικους και πολιτικούς ανταγωνισμούς των υπερδυνάμεων.

Οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες διοργανώνονται το 1896. Οι μεγάλες δυνάμεις επειδή ήθελαν να καλιεργήσουν εθνικα αισθήματα στον κόσμο, επιβάλουν την συμμετοχή εθνικών ομάδων στους αγώνες. Η FIFA, που διοργανώνει το Παγκόσμιο Κύπελλο, δημιουργήθηκε το 1904 για να διοργανώσει διαγωνισμό μεταξύ των εθνικών ομάδων. Αυτοί που κάθονται στην κορυφή της κοινωνίας ενθαρύνουν τον εθνικισμό στα σπορ γιατί έτσι πετυχαίνουν πιο εύκολα την εθνική ομοψυχία.

Προσπαθούν να αποσπάσουν την προσοχή μας από τους πραγματικούς διαχωρισμούς που δημιουργεί η ταξική κοινωνία. Αυτό έγινε στην περίπτωση της Κορέας και της Τουρκίας. Από εκεί που ο κόσμος διαδήλωνε ενάντια στους ντόπιους καταπιεστές τους, αλλά και ενάντια σε διεθνείς οργανισμούς όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που εντείνουν την μιζέρια τους, βρέθηκε να πανηγυρίζει με την σημαία της χώρας του, πλάι σε αυτόν που λίγες εβδομάδες πρωτίτερα, διαδήλωνε εναντίον του. Το αντίθετο συνέβη στην περίπτωση της Αργεντινής. Μετά τον αποκλεισμό της κανείς δεν ενδιαφέρονταν για το Μουντιάλ. Μάλιστα τις μέρες που γίνονταν οι ημιτελικοί στην Αργεντινή γίνονταν μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία. Αν βέβαια η Αργεντινή έπαιζε στους ημιτελικούς, πολύ πιθανόν αυτές οι διαδηλώσεις να μην γίνονταν.

Η πραγματικότητα είναι ότι οι απλοί άνθρωποι δεν έχουμε τίποτα κοινό με αυτούς που μας κυβερνούν και ελέγχουν τον πλούτο που παραγουμε, παρα μόνο το ότι μένουμε στο ίδιο κομμάτι γης. Αυτοί όμως ξέρουν πολύ καλά ότι η τάξη προηγείται. Έτσι και εμείς από την μεριά μας πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο ότι ζούμε σε ένα κόσμο ταξικά μοιρασμένο, όπου η άρχουσα τάξη μας πασάρει τέτοια παραμύθια για να πετύχει την συγκατάθεση μας κάθε φορά που μας θέλει κρέας για τα κανόνια ή για να βάλει το χέρι της ακόμη πιο βαθιά στις τσέπες του απλού κόσμου.

ΧΑΚ: με το πρώτο πόρισμα της μεγάλης απάτης βγήκαν τα σπαθιά

Στις 5 Ιουνίου, δόθηκαν στη δημοσιότητα τα συμπεράσματα του πορίσματος (350 σελίδες!) των επιτροπών Ελέγχου και Οικονομικών της βουλής για το ποιοι ευθύνονται για το σκάνδαλο του ΧΑΚ. Το πόρισμα προκάλεσε μεγάλη αντίδραση από όλους που τους καταλογίζονται ευθύνες: η κυβέρνηση, η γενική εισαγγελία, τα χρηματιστηριακά γραφεία, οι επενδυτικές εταιρείες και οι λογιστές.

Χρηματιστηριακά γραφεία και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα απειλούν, σε περίπτωση που η κοινοβουλευτική έρευνα γίνει συγκεκριμένη, να δώσουν στη δημοσιότητα καταλόγους με ιδιωτικές τοποθετήσεις και χρηματιστηριακές πράξεις βουλευτών και πολιτικών αξιωματούχων που γίνονταν καθημερινά τότε μέσω τρίτων.

Πριν τρία χρόνια όλοι, τραπεζίτες, χρηματιστές, μέλη διοικητικών συμβουλίων, μεγαλομέτοχοι, πολιτικοί, ανώτεροι κρατικοί λειτουργοί, είχαν γιορτές και πανηγύρια. Τώρα όμως το πάρτι τέλειωσε και ο καυγάς για το ποιος ευθύνεται για τα σκάνδαλα αγρίεψε, οι αλληλοκατηγορίες άρχισαν να γίνονται σοβαρές απειλές.

Η διάθεση μετοχών με «ιδιωτική τοποθέτηση» έγινε συνώνυμο του γρήγορου πλουτισμού το καλοκαίρι '99 με την εισαγωγή της μετοχής της εταιρείας ΛΟΥΗΣ στο χρηματιστήριο. Μέσα σε μια μέρα η μετοχή από τα 40 σεντ εκτοξεύθηκε στις £3 λίρες. Εκείνοι που «έκαναν την μπάζα» τους ήταν τα ανώτερα στελέχη της εταιρείας, οι μεγαλοεπενδυτές με τα μεγάλα πακέτα μετοχών και τις διασυνδέσεις τους και στην συνέχεια πήραν τα «δωράκια» τους ο ΔΗΣΥ, το ΔΗΚΟ, η Αρχιεπισκοπή και διάφορα «σημαίνοντα» πρόσωπα της πολιτικής και οικονομικής ζωής.

Ήταν τότε που ξεκίνησε η χρηματιστηριακή φούσκα και ο ξέφρενος χορός των «επενδύσεων». Σύμφωνα με έρευνα του Cyprus College, την περίοδο 1999-2000 οι 3 στις 4 εταιρείες που μπήκαν στο ΧΑΚ ήταν υπερτιμημένες.

Αυτό το κλίμα το εκμεταλλεύτηκαν οι τραπεζίτες, οι χρηματιστές και οι διάφορες εταιρείες. Από την πλευρά της η κυβέρνηση, με τις ευλογίες της βουλής, ενίσχυσε πάρα πέρα το κλίμα κερδοσκοπίας προσφέροντας φοροαπαλλαγές στους βιομήχανους και στους τραπεζίτες, «κίνητρα» και επιδοτήσεις για τις επιχειρήσεις. Τα κόμματα και τα ΜΜΕ με τη σειρά τους καλλιέργησαν την αντίληψη ότι το χρηματιστήριο είναι ο χώρος όπου ο «καθένας μπορεί να γίνει πλούσιος φτάνει να παίζει έξυπνα».

Ένα σύστημα απάτης

Η επιτροπή έλεγχου της βουλής σύντομα θα προχωρήσει στη 2η φάση των ερευνών για το ΧΑΚ. Πρόκειται να εξετάσει — «κεκλεισμένων των θυρών» — συγκεκριμένες εταιρείες των οποίων οι μεγαλομέτοχοι χρησιμοποιούσαν προνομιακές πληροφορίες, που κατέθεσαν ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία στα ενημερωτικά δελτία και των εταιρειών που φυγάδευσαν κεφάλαια στο εξωτερικό. Την περίοδο 1999-2001 γύρω στα 467 εκατομμύρια λίρες φυγαδεύτηκαν νόμιμα στο εξωτερικό σαν «επενδύσεις» και που προέρχονται από το χρηματιστήριο. Κάτι που όμως όλοι θεωρούν φοβερά δύσκολο να συνδεθεί με τις πράξεις καταδολίευσης στο ΧΑΚ. Όπως έγινε και παλιότερα όταν η βουλή είχε αναλάβει να μελετήσει τους καταλόγους με τις ιδιωτικές τοποθετήσεις που όμως στο τέλος δεν κατάφεραν να βγάλουν άκρη οι βουλευτές.

Μπορούν όμως όλες αυτές οι έρευνες, πέρα από ένα γενικό καταλογισμό ευθυνών, να αφήσουν το μαχαίρι να «φτάσει στο κόκαλο» όπως υπόσχεται ο Πουργουρίδης ο πρόεδρος της επιτροπής έλεγχου της Βουλής; Μπορούν οι έρευνες να εντοπίσουν τους ένοχους της απάτης του ΧΑΚ και να τους στείλουν πίσω από τα σίδερα;

Σύμφωνα με τον πρόεδρο της επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, Μάριο Κληρίδη, ο ρόλος των εποπτικών Αρχών είναι ο μετριασμός περιπτώσεων καταχρήσεων και απάτης που συμβαίνουν σε περιόδους χρηματιστηριακών φούσκων αφού καμιά νομοθεσία ή έλεγχος δεν μπορούν να αποτρέψουν την επανάληψη μιας χρηματιστηριακής φούσκας (*«Νέος Τύπος»* 22/6).

Εκείνο που στην καλύτερη περίπτωση μπορεί κάποιος να αναμένει είναι η τσιμπίδα του νόμου να πιάσει ίσως μεμονωμένα άτομα χωρίς αυτό να σημαίνει ότι, πρώτον θα αποδειχθεί και η ενοχή τους και δεύτερον ότι στη συνέχεια θα καταδικασθούν. Κι ο λόγος; Γιατί πρόκειται για απατεώνες που είναι μέλη μιας πάμπλουτης ελίτ της κοινωνίας, στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους με συμφέροντα, που τρώνε και πίνουνε στα ίδια τραπέζια με άλλους οικονομικούς παράγοντες του τόπου, με πολιτικούς, με δικαστές, με ανώτερους κρατικούς υπαλλήλους και αρχιερείς. Κατέχουν οι ίδιοι μεγάλη περιουσία, είναι σύμβουλοι σε μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμούς και θεωρούνται αξιοπρεπή μέλη της κοινωνίας με έντονη «εθνική» και «φιλανθρωπική» δράση. Με λίγα λόγια ποιος από όλους αυτούς θα ήθελε ή θα τολμούσε να βγάλει το μάτι του άλλου; Ακόμα και η βουλή να προχωρήσει στη μεταρρύθμιση της νομοθεσίας για το λεγόμενο δίκαιο της απόδειξης, δηλαδή να μπορούν να χρησιμοποιούνται στο δικαστήριο στοιχεία από Η/Υ ή τηλεφωνικές συνδιαλέξεις, οι νόμοι έχουν τα απαραίτητα παραθυράκια για τα μέλη της άρχουσας τάξης και των υπηρετών της.

Μέσα στον καπιταλισμό η πραγματική εξουσία και ο πλούτος της κοινωνίας βρίσκονται στα χέρια μιας χούφτας κερδοσκόπων, τραπεζιτών και βιομηχάνων, που έχουν την οικονομική δύναμη να επιβάλλουν τις επιλογές τους στην κοινωνία, θυσιάζοντας τις ανάγκες των εργαζομένων στο τυφλό κυνήγι του κέρδους. Αυτό το σύστημά τους είναι που χρειάζεται να ανατρέψουμε.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

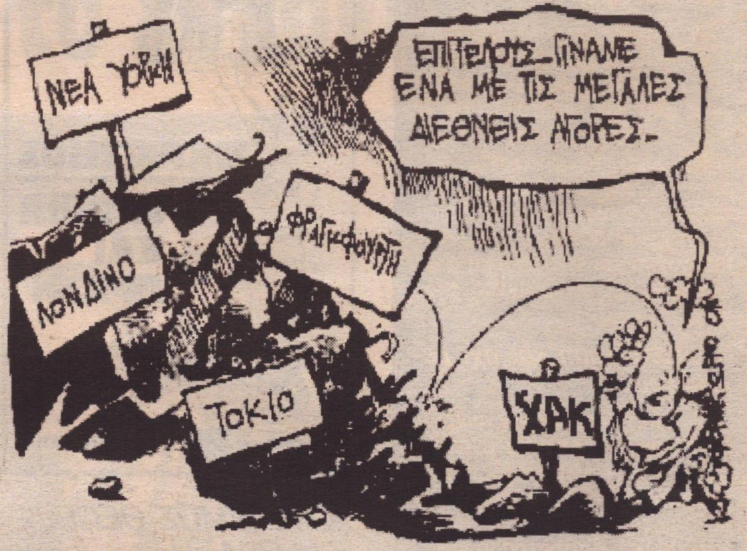

Η αριστερή εκδοχή του χρηματιστήριου

Ο πρόεδρος του δ.σ. της Επενδυτικής εταιρείας ΔΗΜΗΤΡΑ, Γ. Κορφιώτης, μιλώντας στη γενική συνέλευση της εταιρείας (25/6/02) σε σχέση με την χρηματιστηριακή περίοδο 1999-2000 ανάφερε και το εξής: *«Σε συνθήκες ολέθρου για τον Κύπριο Επενδυτή η ΔΗΜΗΤΡΑ προστάτεψε στον καλύτερο δυνατό βαθμό όσους επένδυσαν σε αυτή, συγκριτικά με οποιαδήποτε άλλη επένδυση και απέτρεψε τη διοχέτευση στην αγορά μεγάλου μέρους από το ποσό του ενός δισεκατομμυρίου λιρών το οποίο είχε παγιοποιηθεί τους δύο εκείνους κρίσιμους μήνες του χρηματιστηριακού παροξυσμού.»* Κάνει μεγάλο λάθος όμως ο κύριος Κορφιώτης.

Μήπως η εισαγωγή της ΔΗΜΗΤΡΑΣ στο ΧΑΚ - η μεγαλύτερη άντληση κεφαλαίων που έγινε ποτέ από εταιρεία — δεν έσπρωξε τον κόσμο να τζογάρει τις οικονομίες του, ενισχύοντας έτσι τον «χρηματιστηριακό παροξυσμό»; Τα 130 εκατομμύρια λίρες που άντλησε τότε η ΔΗΜΗΤΡΑ από τους «μικροεπενδυτές» τα έβαλε πάνω στη τσόχα του ΧΑΚ συμβάλλοντας στον «όλεθρο» εκείνης της περιόδου μεγαλώνοντας έτσι τη δεξαμενή κεφαλαίων για λογαριασμό των τραπεζών, των χρηματιστηριακών και επενδυτικών εταιρειών .

Η τιμή της μετοχής της ΔΗΜΗΤΡΑΣ από £1 βούτηξε στα 30 σεντ. Αυτή ήτανε η τύχη των αποταμιεύσεων των εργαζόμενων που προσπάθησε να προστατέψει η εταιρεία, να χάσουν το 70% της αξίας τους.

Από την πλευρά του το ΑΚΕΛ αντί να καταγγείλει τον θεσμό του χρηματιστηρίου σαν απάτη, αντίθετα, ενίσχυσε τις αυταπάτες πολλών εργαζομένων ότι ο θεσμός αυτός μπορεί δήθεν με διάφορα μέτρα και «νομοθετικές ρυθμίσεις» να αποτελέσει στήριγμα της οικονομίας και γι' αυτό έπρεπε και πρέπει να τον στηρίξουμε. Όσο για τη ΔΗΜΗΤΡΑ δόθηκε η εντύπωση ότι επειδή η εταιρεία είναι του Συνεργατισμού (και άρα με μια ιδιότητα «σοσιαλιστική») θα «έπαιζε» καθαρά σ' ένα στημένο παιχνίδι των μεγαλοκαρχαριών. Για να μην πούμε για τις «επενδύσεις» των ταμείων των συντεχνιών και των ταμείων πρόνοιας των εργαζόμενων που είδαν τα κεφάλαιά τους να εξανεμίζονται.

Μετά το Μυστικό Δείπνο ήρθε το "μυστικό φαγοπότι"

Η εκμετάλλευση της εκκλησιαστικής περιουσίας από συγγενείς του αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου και πρόσωπα του στενού του κύκλου έχει προκαλέσει καινούργιο σκάνδαλο. Όμως το πρόβλημα δεν είναι σημερινό και όπως παραδέχτηκε και ο μητροπολίτης Πάφου αυτά που βγήκαν στην φόρα είναι ψίχουλα.

Σύμφωνα με την εφημερίδα «Πολίτης» ο αρχιεπίσκοπος είπε προς συγγενή του: «***Αθεόφοβοι! Δεν σας έφτασαν αυτά που σας έδωσα,***» Αλήθεια όμως ποιος τα «έδωσε» στον αρχιεπίσκοπο για να τα «δώσει» αυτός στους συγγενείς τους;

Η αντίδραση του κράτους ήταν να τραβήξει την ουρά του έξω με την δήλωσή του υπουργού Εσωτερικών ότι δεν υπάρχει καμιά παρατυπία στις μεταβιβάσεις ακίνητης περιουσίας από την εκκλησία σε ιδιώτες και την δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου ότι το ζήτημα αφορά μόνο την Σύνοδο. Ο υπουργός Συγκοινωνιών Αφέρωφ Νεοφύτου ήταν πιο ξεκάθαρος και στήριξε τους «κατηγορούμενους» δηλώνοντας ότι: «...δικάζονται και καταδικάζονται άτομα με προσφορά»

Η ελληνο-ορθόδοξη εκκλησία της Κύπρου είναι ένας από τους μεγαλύτερους γαιοκτήμονες, καπιταλιστές και εργοδότες στο νησί. Έχει κάτω από τον έλεγχο της εργοστάσια, ξενοδοχεία και μεγάλες εκτάσεις γης. Χρησιμοποιεί λογιστές και δικηγόρους και έχει στόχο της το κέρδος όπως κάθε άλλη επιχείρηση.

Η οικονομική δύναμη που έχει της εξασφαλίζει και κεντρικό ρόλο στην πολιτική ζωή της Κύπρου και σαν κέντρο οικονομικής και πολιτικής δύναμης είναι σημαντικό κομμάτι της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης.

Ο μηχανισμός που έχουν στήσει για να ελέγχει την περιουσία της εκκλησίας λειτουργεί με τους νόμους της αγοράς χωρίς καμιά διαφάνεια ή δημοκρατία. Είναι όμως κάτω από την εποπτεία και τις διαταγές της Συνόδου.

Οι συνοδικοί έχουν εξασφαλισμένο σε όλη την ζωή τους εισόδημα και προνόμια που ένας λαϊκος εργαζόμενος ούτε και να το διανοηθεί ποτέ μπορεί.

Ελέγχουν την περιουσία της εκκλησίας αλλά δεν μπορούν να την κληροδοτήσουν στους συγγενείς τους με τον ίδιο τρόπο που ένας ιδιώτης καπιταλιστής μπορεί να κάνει με την περιουσία που ελέγχει μέσα στο νομικό πλαίσιο των συνηθισμένων οικονομικών συναλλαγών.

Δεν είναι περίεργο λοιπόν που διάφοροι μέσα στον κύκλο που ελέγχει την περιουσία αυτή βρίσκουν διάφορους νομότυπους τρόπους για να την εκμεταλλευθούν και για άμεσα προσωπικό τους όφελος.

Τέτοιοι νομότυποι τρόποι και μηχανισμοί υπάρχουν πολλοί, είναι το ψωμοτύρι του καπιταλισμού στην καθημερινή του λειτουργία αλλά και στις μεγάλες του κινήσεις - βλέπε την απάτη του χρηματιστηρίου.

Αυτές οι συναλλαγές γίνονται συνεχώς αλλά μέσα στις συνθήκες της σημερινής οικονομικής κρίσης τα σάπια του καπιταλισμού βγαίνουν στην επιφάνεια σαν φελλός μέσα στο νερό καθώς μικραίνει το περιθώριο για να πάρουν όλοι το μερίδιο της υπεραξίας που θεωρούν ότι τους αναλογεί.

Πολλοί απλοί άνθρωποι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας μπήκαν φυλακή για μικρά χρέη που αναγκάστηκαν να κάμουν για να επιζήσουν ή αναγκάζονται να βγαίνουν στα κανάλια ζητώντας βοήθεια για να μην μπουν φυλακή.

Όμως κάποιοι που έχουν βάλει στους λογαριασμούς τους εκατοντάδες χιλιάδες λίρες είναι πολύ πιθανόν ότι δεν θα παρουσιαστούν ποτέ μπροστά σε δικαστήριο γιατί το έκαμαν νομότυπα ή επειδή έχουν «προσφέρει».

Είναι σίγουρα σκάνδαλο η απομύζηση της εκκλησιαστικής περιουσίας από κάποιους επιτήδειους το μεγαλύτερο όμως σκάνδαλο είναι ο πλούτος και η χλιδή μέσα στην οποία ζούνε οι «άγιοι πατέρες». Είναι η ίδια η ύπαρξη αυτής της τεράστιας περιουσίας και η διαχείριση της μέσα στα πλαίσια της καπιταλιστικής αγοράς με σκοπό τη μεγιστοποίηση του κέρδους.

Το πρώτο βήμα για να αντιμετωπιστούν τα σκάνδαλα της Εκκλησίας, παλιά και νέα, είναι η άμεση κρατικοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας της εκκλησίας χωρίς καμιά αποζημίωση στην ιερά Σύνοδο.

Σταύρος Σιδεράς

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Τι να διαβάσετε στις διακοπές

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Υπάρχει ένας πλατιά διαδεδομένος μύθος ότι ο Μαρξισμός είναι δύσκολος. Το μύθο αυτό τον διαδίδουν οι εχθροί του σοσιαλισμού.

Στην πραγματικότητα οι βασικές ιδέες του Μαρξισμού είναι πολύ απλές. Εξηγούν, όπως δεν καταφέρνει να το κάνει καμιά άλλη θεωρία, την κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε. Βοηθούν να καταλάβουμε έναν κόσμο που τσακίζεται απο κρίσεις, τη φτώχια που υπάρχει κάτω απο τα πλούτη, τα πραξικοπήματα και τις στρατιωτικές διχτατορίες, τον τρόπο που καταπληκτικές εφευρέσεις μπορεί να καταλήξουν να ρίχνουν εκατομμύρια ανθρώπους στην ανεργία, τις «δημοκρατίες» που χρηματοδοτούν βασανιστές και τις πρώην «σοσιαλιστικές» χώρες που απειλούσαν η μία την άλλη με πυρηνικούς πυραύλους.

Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία

Πώς θα είναι η ζωή σε μια σοσιαλιστική κοινωνία; Πώς θα λύσει ο σοσιαλισμός προβλήματα που σήμερα μοιάζουν «άλυτα», όπως η φτώχεια και η ανεργία; Θα μπορέσουν οι εργάτες να οργανώσουν την οικονομία έτσι ώστε να μην υπάρχουν κρίσεις όπως σήμερα; Η σοσιαλιστική επανάσταση θα εξαλείψει τον ρατσισμό και την καταπίεση των γυναικών; Θα υπάρχει ελευθερία ή θα μοιάζει με τα σταλινικά καθεστώτα; Αυτές τις ερωτήσεις και πολλές άλλες παρόμοιες αντιμετωπίζουν συνέχεια οι σοσιαλιστές. Αν λοιπόν έχουν στόχο να πείσουν τον κόσμο ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι μόνο αναγκαίος αλλά και εφικτός, πρέπει να τις απαντήσουν.

Αυτό το μικρό βιβλίο χρησιμοποιεί τις βασικές ιδέες του Μαρξισμού και την εμπειρία των εργατικών επαναστάσεων του αιώνα μας για να ξεδιπλώσει το όραμα της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας, ένα όραμα που μας είναι απαραίτητο στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό σήμερα.

«Οι επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ»

Στις 250 σελίδες του βιβλίου "Οι επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ" θα βρείτε τι πραγματικά είπε ο Μαρξ: για την ιστορία και για το πώς αλλάζει ο κόσμος, για το σύστημα και τις κρίσεις του, για τη δύναμη που μπορεί να φέρει την αλλαγή, για τη μελλοντική κοινωνία.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, οπλιστείτε με τις ιδέες του. Είναι απαραίτητες για κάθε αγώνα που δίνουμε σήμερα, είναι το καλύτερο στήριγμα στις μάχες για ν' απαλλάξουμε τον κόσμο από την φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο.

Οπως σημειώνει στον επίλογο του βιβλίου του ο συγγραφέας: "Δεν μπορούμε απλά να παρατηρούμε τον κόσμο, πρέπει να ριχτούμε οι ίδιοι, όπως έκανε ο Μαρξ, στο πρακτικό καθήκον να χτίσουμε ένα επαναστατικό κόμμα ριζωμένο μέσα στη ζωή και τους αγώνες της εργατικής τάξης. 'Οι φιλόσοφοι εξηγούσαν τον κόσμο' έγραψε ο Μαρξ 'το ζήτημα, όμως, είναι να τον αλλάξουμε'. Αν ο Μαρξισμός δικαιώνεται, πρέπει πάνω απ' όλα να τον χρησιμοποιήσουμε σαν οδηγό για δράση".

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ: Τι είναι και πώς παλεύεται

Το βιβλίο αυτό είναι μια ανάλυση του ρατσισμού. Ερμηνεύει τη γέννηση, την ανάπτυξη και τη σημερινή αναβίωση του ρατσισμού, με βάση τις ανάγκες και τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Ξεσκεπάζει τα ιδεολογήματα που καλύπτουν τη ρατσιστική προπαγάνδα. Αναζητά τις απαντήσεις στο ρατσισμό μέσα στον κοινό αγώνα των εργατών, ανεξάρτητα απο φύλο, φυλή ή εθνότητα, για την ανατροπή του καπιταλισμού, για το σοσιαλισμό.

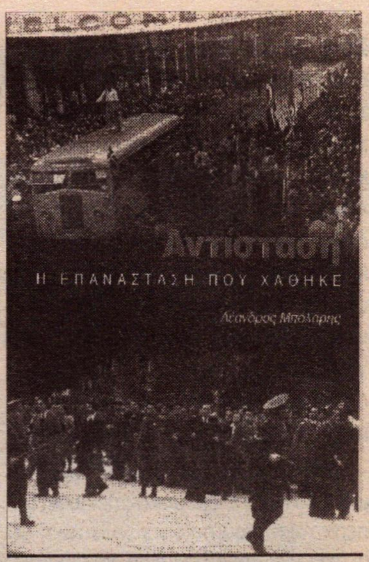

Αντίσταση -η επανάσταση που χάθηκε

«Στην Ελλάδα της δεκαετίας του '40, δυο αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα συγκρούστηκαν για τον έλεγχο της κοινωνίας. Ηταν μια σύγκρουση που ξεκίνησε μέσα στις φλόγες του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου, κορυφώθηκε στην Αντίσταση και ολοκληρώθηκε με την οριστική ήττα του κινήματος το 1949, με τη λήξη του Εμφύλιου. Μέσα σε δέκα χρόνια η ελληνική κοινωνία γνώρισε την ελπίδα της επανάστασης και τη βαρβαρότητα της αντεπανάστασης. Ποιες ήταν οι κοινωνικές δυνάμεις που παρατάχθηκαν στις δυο πλευρές των οδοφραγμάτων; Γιατί συγκρούστηκαν με τέτοια σφοδρότητα; Τι ρόλο έπαιξαν οι πολιτικοί τους φορείς; Μπορούσε να νικήσει το κίνημα της Αντίστασης;»

Μ' αυτές τις φράσεις ξεκινά το βιβλίο του Λέανδρου Μπόλαρη "Αντίσταση -η επανάσταση που χάθηκε", που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου. Μέσα σε 150 σελίδες ο συγγραφέας επιχειρεί να δώσει απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η "χαμένη επανάσταση" μπορούσε να νικήσει.

Παγκοσμιοποίηση και Ιμπεριαλισμός - ποια είναι η απάντηση της Αριστεράς

Αυτο το μικρό βιβλιαράκι αποτελεί μια συλλογή άρθρων που απαντάει σε μια σειρά ερωτήματα, όπως αν η διεθνοποίηση σημαίνει ότι έχει περάσει η εποχή των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων και που ταυτόχρονα εξετάζουν τον ματοβαμένο πόλεμο του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία. Είναι ένα πολύτιμο εργαλείο για να δυναμώσουμε την πάλη μας ενάντια στο σύστημα που "παγκοσμιοποιεί" την φτώχεια και τους πολέμους.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

Τετάρτη 3/7: Πως θα είναι η κοινωνία χωρις καπιταλισμό

Τετάρτη 10/7: Μαρξισμός και Αναρχισμός

Τετάρτη 17/ 7: Τι οδήγησε στο πραξικόπημα και τον πολεμο στη Κύπρο το 1974

Τετάρτη 24/ 7: Τι λένε οι σοσιαλιστές για τα ναρκωτικά

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ __________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Κέρδος, ο πιο μεγάλος ρύπος

Στις 5 Ιούνη ήταν η παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος. Ισως η πιο καταστροφική απειλή για το περιβάλλον είναι αυτή τη στιγμή η παγκόσμια αύξηση της θερμοκρασίας που προκαλείται από το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Τα τελευταία χρόνια δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πέφτουν θύματα των ακραίων καιρικών φαινομένων όπως οι πλημμύρες και οι ξηρασίες.

Η μέση θερμοκρασία επιφάνειας της γης έχει αυξηθεί περίπου 1 βαθμό κελσίου αυτό τον αιώνα και το επίπεδο της θάλασσας έχει ανεβεί κατά 10 ως 25 εκατοστά ως αποτέλεσμα της θερμικής επέκτασης των ωκεανών. Δέκα από τα πιο θερμά χρόνια έχουν καταγραφεί την τελευταία 15ετία, ενώ το 1998 ήταν η θερμότερη χρονιά από τότε που άρχισε να υπάρχει η καταγραφή θερμοκρασιακών δεδομένων, πριν από έναν αιώνα.

Τα στοιχεία από την εξέταση του πάγου των πόλων και από τους δακτύλιους των κορμών των δέντρων δείχνουν ότι η δεκαετία του 1990 πιθανώς να ήταν η θερμότερη δεκαετία τα τελευταία 600 χρόνια. Ταυτόχρονα οι εκπομπές των αερίων -που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου αναμένεται να αυξηθούν κι άλλο τις ερχόμενες δεκαετίες, ενώ η μέση θερμοκρασία της επιφάνειας του πλανήτη αναμένεται να αυξηθεί από 1,4 ως 5,8 βαθμούς κελσίου και η στάθμη της θάλασσας κατά μισό μέτρο κατά μέσο όρο ως το 2100, πράγμα που θα σημάνει επικίνδυνες και απρόβλεπτες κλιματολογικές αλλαγές.

Ο κυριότερος παράγοντας της δημιουργίας του φαινόμενου του θερμοκηπίου είναι το διοξείδιο του άνθρακα. Το αέριο αυτό παράγεται από τη χρήση ορυκτών καυσίμων όπως είναι ο ορυκτός άνθρακας, το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο. Οι κυριότερες πηγές μόλυνσης της ατμόσφαιρας είναι οι εταιρείες παραγωγής ενέργειας, οι βιομηχανίες και τα αυτοκίνητα. Οι ΗΠΑ παράγουν το 25% των εκπομπών του διοξειδίου του άνθρακα παγκόσμια και ακολουθούν η Αυστραλία και ο Καναδάς. Είναι οι χώρες που συνήθως μετατρέπουν τις διεθνείς συναντήσεις για άσκηση περιβαλλοντικής πολιτικής σε ατελείωτους μαραθώνιους, προσπαθώντας να διαμορφώσουν τα τελικά κείμενα, που στο τέλος αρνούνται να επικυρώσουν.

Κάτι τέτοιο συνέβη και στη Σύνοδο του Κιότο για το περιβάλλον το 1997. Οι επιστήμονες ζητούν μείωση της ρύπανσης της τάξης του 50%-70%. Στο Κιότο αποφασίστηκε μια μείωση κατά 5,2% σε σχέση με τα επίπεδα του 1990 ως το 2012. Οι ΗΠΑ υπέγραψαν το Πρωτόκολλο του Κιότο αλλά μετά από την ανάληψη της προεδρίας από τον Μπους, δήλωσαν ότι δεν πρόκειται να το εφαρμόσουν. Στα πλαίσια των διεθνών συμφωνιών είχαν δεσμευτεί ότι θα μειώσουν την εκπομπή αερίων ως 12% μέχρι το 2012. Η πετρελαϊκή βιομηχανία των ΗΠΑ, με πρώτη την Exxon/Mobil, συνεισέφερε προεκλογικά στο Ρεπουμπλικανικό κόμμα του Μπους 25 εκατομμύρια δολάρια. Ο Μπους σκοπεύει να επεκτείνει την άντληση πετρελαίου σε δημόσιες εκτάσεις των ΗΠΑ, ακόμη και στην Αλάσκα και να κατασκευάσει νέους πετρελαϊκούς σταθμούς για να προωθήσει τα συμφέροντα αυτών των εταιρειών.

Τον Ιούλη του 2001 πραγματοποιήθηκε στη Βόννη διεθνής διάσκεψη υπο την αιγίδα του ΟΗΕ με στόχο να συζητηθεί πώς θα μπει σε εφαρμογή το Πρωτόκολλο του Κιότο. 178 χώρες συμφώνησαν για την επικύρωσή της. Οι ΗΠΑ και η Ρωσία αρνήθηκαν. Αν οι χώρες που αντιπροσωπεύουν το 55% της εκπομπής αερίου το παραβιάζουν τότε το Κιότο είναι άχρηστο. Ομως ακόμα και τα κράτη που υπέγραψαν είναι φανερό ότι δεν τολμούν να βάλουν χέρι στα συμφέροντα των ντόπιων καπιταλιστών τους. Αυτά που συμφωνήθηκαν στη Βόννη εξυπηρετούν αυτή την υποκριτική πολιτική, αφού επιτρέπουν στις αναπτυγμένες βιομηχανικά χώρες την αγορά του ποσοστού μόλυνσης που αναλογεί στις φτωχές χώρες και δεν συμφωνήθηκε καμία ποινή στα κράτη που παραβιάζουν τις συμφωνίες.

Στις 26 Αυγούστου - 4 Σεπεμβρίου θα γίνει η Διεθνής Διάσκεψη Κορυφής στο Γιοχάνεσμπουργκ για τη βιώσιμη ανάπτυξη, όπου εκπρόσωποι κυβερνήσεων και αρχηγών κρατών, επιχειρηματίες, βαρόνοι των ΜΜΕ και μη κυβερνητικές οργανώσεις θα συζητήσουν για τις "προόδους" που έχουν γίνει στο επίπεδο της προστασίας του περιβάλλοντος. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα του Σιάτλ και της Γένοβας ήταν αυτό που έθεσε για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια σε τόσο μαζική κλίμακα το ζήτημα ότι το πρόβλημα της οικολογικής καταστροφής έχει την ίδια ρίζα με τον πόλεμο, την πείνα και τη φτώχεια στον πλανήτη, τον καπιταλισμό. Εχει και στο Γιοχάνεσμπουργκ ένα από τα επόμενα ραντεβού του.

Χυτήριο Νέμιτσα

Αντίσταση στη μόλυνση

Σε 24ωρη αποχή κατέβηκαν οι μαθητές και οι δάσκαλοι όλων των δημοτικών σχολείων της Λεμεσού στις 10 του Ιούνη.

Η αποχή έγινε σε συμπαράσταση προς το 8ο Δημοτικό Λεμεσού που ειχε κλείσει επ' αόριστον απο τις 4 Ιούνη εξαιτίας της ρύπανσης που προκαλεί το χυτήριο Νέμιτσα. Πολλοί μαθητές αντιμετώπιζαν προβλήματα εξαιτίας των ρύπων που εκπέμπει με αποτέλεσμα ο σύνδεσμος γονέων να αποφασίσει το κλείσιμο του σχολείου μέχρι να λυθεί το πρόβλημα.

Η κυβέρνηση ωστόσο θεωρεί ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και ότι η ρύπανση που προκαλεί είναι μέσα στα επιτρεπτά όρια.

Αυτή η στάση έχει εξοργήσει τους κατοίκους της περιοχής που για χρόνια διαμαρτύρονται για την λειτουργία του χυτηρίου και τα συχνά κρούσματα καρκίνων που εμφανίζονται στη περιοχή τους καθώς και για τα βρογχικά νοσήματα στα παιδιά. Η ερευνά που χρηματοδότησαν οι ίδιοι επιβεβαιώνει τις ανησυχίες τους. Τα υψηλά ποσοστά μόλυβδου στο αίμα όσων εξετάστηκαν βάζει την υγεία τους σε άμεσο κίνδυνο.

Γι αυτό και είναι αποφασισμένοι να προχωρήσουν σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων τους. Η καθολική αποχή σε όλα τα δημοτικά της Λεμεσού ήταν καλή αρχή. Στην συνέχεια θα πρέπει να κινητοποιηθούν και τα Γυμνάσια και τα Λύκεια αλλά και τα ίδια τα συνδικάτα.

Μπορεί ο Νέμιτσας πατώντας πάνω στο φόβο ότι θα χάσουν τις δουλειές τους, να κατεβάσε τους εργαζόμενους στο χυτήριο σε εκδήλωση υπέρ του, αλλα είναι σίγουρο ότι και αυτοί θα πρέπει να είναι μαζί με τους διαδηλωτές γιατί το αίτημα για υγιεινές συνθήκες δουλειάς αφορά και τους ίδιους. Εξάλλου η μετακίνηση του χυτήριου δεν σημαίνει ότι θα χάσουν τη δουλειά τους. Ακόμη και σε περίπτωση οριστικού κλεισίματος του θα πρέπει να τους εξασφαλιστεί δουλειά με τους ίδιους και καλύτερους όρους εργοδότησης. Υιοθετώντας αυτά τα αιτήματα οι κάτοικοι της περιοχής είναι σίγουρο ότι θα έχουν και τους εργαζόμενους στον Νέμιτσα μαζί τους και η απεργία θα μπορεί να επεκταθεί και στο ίδιο το χυτήριο

Παγκοσμιοποίηση και Περιβάλλον

«Το φάντασμα της περιβαλλοντικής καταστροφής πλανάται πάνω απ' τα κεφάλια μας, σε μια κλίμακα που οι προηγούμενες γενιές ούτε καν μπορούσαν να φανταστούν... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η απειλή για το περιβάλλον και ζητήματα όπως η θέρμανση της γης, τα πυρηνικά όπλα, οι γενετικά μεταλλαγμένοι οργανισμοί, για πολλούς ανθρώπους αποτελούν τον κύριο τροφοδότη της οργής τους ενάντια στο κοινωνικό σύστημα που ζούμε...» **Ετσι αρχίζει το βιβλίο του Πολ ΜακΓκαρ «Παγκοσμιοποίηση και Περιβάλλον».**

Σχετικά με την αύξηση της θερμοκρασίας ο Πολ ΜακΓκαρ στηριγμένος σε σειρά επιστημονικών ερευνών και στοιχείων αποκαλύπτει ότι *«οι εταιρίες πετρελαίου, άνθρακα και φυσικού αερίου, καθώς και οι βιομηχανίες αυτοκινήτων, ελαστικών, μαζί με τις κατασκευαστικές εταιρίες, βρίσκονται στην καρδιά του προβλήματος. Είναι βιομηχανίες με κεντρικό ρόλο στον σύγχρονο καπιταλισμό... Οι εταιρίες ορυκτών καυσίμων έχουν δουλέψει συστηματικά όλο τον 20ο αιώνα για να δημιουργήσουν ένα πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον που να εξαρτάται αποκλειστικά από τα προϊόντα τους - και να εκτινάσσουν έτσι στα ύψη τα κέρδη και τις αγορές τους».*

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι η επιχείρηση που έστησαν οι *General Motors*, *Standard Oil* και *Firestone* τη δεκαετία του 1940 για να εξαγοράσουν όλο το σιδηροδρομικό δίκτυο του Λος Αντζελες (τραμ, τρόλεϊ, τραίνα), να το μετατρέψουν σε παλιοσίδερα και να το αντικαταστήσουν με τη χρήση ιδιωτικού αυτοκινήτου. Σήμερα οι ίδιες εταιρίες ιδρύοντας και συνασπισμούς μεταξύ τους, όπως η *Global Climate Coalition*, *«ξοδεύουν δισεκατομμύρια για την παραγωγή υλικού προορισμένου να δυσφημίσει τις έρευνες που δείχνουν ότι η παγκόσμια θέρμανση της γης είναι μια πραγματικότητα και ότι μια από τις βασικές αιτίες γι' αυτό είναι η χρησιμοποίηση ορυκτών καυσίμων. Ταυτόχρονα ξοδεύουν υπέρογκα ποσά για να προσεταιριστούν πολιτικούς και κυβερνήσεις, που έτσι κι αλλιώς μοιράζονται την ίδια κοσμοθεωρία με το μεγάλο κεφάλαιο..».* Αυτός είναι και ο λόγος που οι δύο διασκέψεις για το περιβάλλον στο Ρίο το 1992 και στο Κυότο το 1997 είχαν πενιχρά αποτελέσματα: *«Στις χώρες του ΟΟΣΑ σαν σύνολο, οι εκπομπές όχι μόνο δεν έπεσαν, αλλά αυξήθηκαν 4% μεταξύ 1990 και 1996».*

Τα ίδια βρώμικα συμφέροντα υπερασπίζονται και οι «Γονιδιακοί Γίγαντες», όπως αποκαλεί ο ΜακΓκαρ τις πολυεθνικές της βιοτεχνολογίας. περιγράφοντας τους κινδύνους απο τα γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα.

Ο συγγραφέας ξεκαθαρίζει ότι το πρόβλημα δεν είναι η επιστήμη, αλλά ο καπιταλισμός. Ιδιαίτερα σήμερα στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό η περιβαλλοντική και κοινωνική καταστροφή που απειλείται είναι κι αυτή παγκόσμια και απειλεί την ίδια τη βάση και τη διατήρηση του πολιτισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Γι' αυτό πρέπει *«να δυναμώσουμε την έμπνευση και το μήνυμα των εξεγέρσεων ενάντια στον καπιταλισμό και τους θεσμούς του, που ξέσπασαν με τόσο υπέροχο τρόπο τον περασμένο χρόνο»* δηλώνει ο συγραφέας, αναφερόμενος στην εξέγερση στο Σιάτλ και τους άλλους αντικαπιταλιστικούς σταθμούς που το ακολούθησαν. Δεν μένει όμως μέχρει εδώ αλλα δείχνει ότι, *«στο κέντρο αυτής της πάλης απαιτείται να βρεθεί εκείνη η τάξη στης οποίας την εργασία στηρίζεται ολόκληρο το σύστημα. Το μέλλον της κοινωνίας και του περιβάλλοντος, εξαρτάται από το αν αυτή η πάλη, στην οποία η παγκόσμια εργατική τάξη, μαζί με τους αγρότες, τους φοιτητές και πολλούς άλλους δίνει τους αγώνες της, θα αποσπάσει τον έλεγχο της κοινωνίας και της παραγωγής απ' αυτούς που τον έχουν τώρα».*

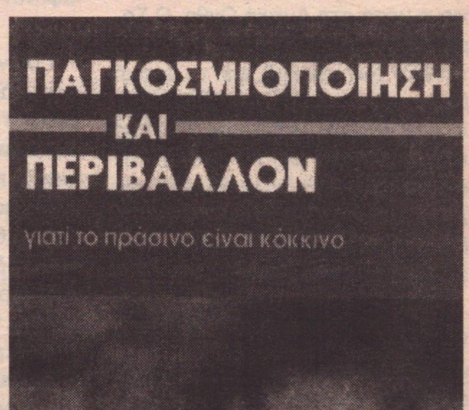

Ενα βιβλίο απαραίτητο για τον καθε αγωνιστή του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Ζητήστε το απο το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας

εργατική δημοκρατία

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΗΚ

Θέλει και συνέχεια

Στις 18 του Ιούνη οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία, για να εκφράσουν την αγανάκτηση και την δυσαρέσκειά τους για την απαράδεκτη καθυστέρηση της διεύθυνσης στην ανανέωση της Συλλογικής Σύμβασης η οποία έληξε στις 31/12/2000.

Στις κατά τόπους εργασίας ενημερωτικές συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν οι εργαζόμενοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους με την κατάσταση αυτή και την πικρία και αγανάκτησή τους κατά της εργοδοτικής πλευράς και κατά του υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας και του υπουργείου Οικονομικών, οι οποίοι έχουν βραχυκυκλώσει την ανανέωση της σύμβασης, εδώ και 18 μήνες μέσα από κωλυσιεργίες και καθυστερήσεις. Μέχρι και την εξαγγελία αναχρονιστικών εγκύκλιων έχουν επικαλεστεί, όπως είναι η εγκύκλιος 1198 του υπουργείου Οικονομικών η οποία μεταξύ άλλων αναφέρεται στο ότι δεν γίνονται διαπραγματεύσεις για την ανανέωση Συλλογικών Συμβάσεων σε προεκλογική περίοδο.

Οι συγκεντρώσεις αυτές συμφώνησαν στην συντριπτική τους πλειοψηφία να πραγματοποιήσουν την 24ωρη απεργία και να κλιμακώσουν τα απεργιακά μέτρα αν κηρυχθεί αδιέξοδο, τονίζοντας πως αρκετή καθυστέρηση έχει υπάρξει αναφορικά με το θέμα αυτό, και ότι αρκετή πίστωση χρόνου έχει δοθεί. Οι εργαζόμενοι και αρκετή υπομονή και καλή πίστη έχουν δείξει, και θα 'πρεπε αυτή την στιγμή οι συντεχνίες και η εργοδοσία να είχαν αρχίσει να συζητούν την επόμενη συλλογική σύμβαση και όχι να περιμένουν ακόμα την υπογραφή αυτής που έληξε τον Δεκέμβριο του 2000.

Η συμμετοχή στην απεργία από τα μέλη των συντεχνιών που κήρυξαν την απεργία, ΣΗΔΗΚΕΚ (ΠΕΟ) και ΕΠΟΠΑΗ (ΣΕΚ) ήταν καθολική εκτός από τα μέλη της ανεξάρτητης συντεχνίας του επιστημονικού προσωπικού που δεν απέργησε. Παρ΄ όλα αυτά όμως οι συντεχνίες στο όνομα της τάχα μου «εργατικής ειρήνης» και «καλής πίστης» περιορίστηκαν απλά σε μια τυπική ενημέρωση του κόσμου και στην εξαγγελία της απεργίας χωρίς να προγραμματίσουν καμιά κοινή κινητοποίηση, που είχε σαν αποτέλεσμα την ημέρα της απεργίας η πλειοψηφία των απεργών να μην εμφανιστούν στους χώρους εργασίας. Έτσι το μόνο που τελικά έγινε κατορθωτό ήταν να ξαναβρεθούν οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ πάλι σε στάση αναμονής και να ξαναδώσουν πίστωση χρόνου στη μεσολαβητική πλευρά, στην εργοδοσία και τα υπουργεία για να βρεθεί λύση στη διαφορά.

Οι συντεχνίες θα μπορούσαν και έπρεπε να πραγματοποιήσουν μια ουσιαστική κινητοποίηση και κοινή δυναμική εκδήλωση διαμαρτυρίας, όπως μια διαδήλωση, και όχι να περιοριστούν σε μια απλή συγκέντρωση έξω από τα κατά επαρχία Γραφεία της ΑΗΚ. Με μια τέτοια κινητοποίηση οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να εκφράσουν την αγανάκτηση τους και την αποφασιστικότητα τους για συνέχιση των δυναμικών μέτρων και κλιμάκωση του αγώνα. Κατι που θα χρειαστεί να γίνει οποσδήποτε ενόσω η Κυβέρνηση και η διεύθυνση της ΑΗΚ αρνούνται να υπογράψουν τη συλλογική σύμβαση.

Μαρία Χριστοφόρου

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η ανανέωση της κατοχής δεν θα περάσει

Ο Σαρόν κλιμακώνει ξανά τον πόλεμό του ενάντια στους Παλαιστίνιους. Διέταξε τα στρατεύματά του να κυριεύσουν και να κρατήσουν υπό κατοχή τις παλαιστινιακές περιοχές. Τα ισραηλινά τανκς επανακατέλαβαν τις κυριότερες παλαιστινιακές περιοχές στη Δυτική Οχθη επ' αόριστον.

Απο την εκδήλωση που οργάνωσε η Πρωτοβουλία για την συγκρότηση του Κοινωνικού Φορουμ Κύπρου εξω απο την πρεσβεία του Ισραήλ στις 28 του Ιούνη

Ορισμένοι ισραηλινοί πολιτικοί κραυγάζουν για εκδίωξη όλων των Παλαιστινίων από τη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας. Τανκς και στρατεύματα αιματοκυλούν ξανά την Τζενίν, τη Ναμπλούς, τη Βηθλεέμ, την Τουλκαρέμ, την Καλκίλιγια και τη Ραμάλα.

Ισραηλινοί στρατιώτες δολοφόνησαν 10 Παλαιστίνιους καθώς ξανάπαιρναν αυτές τις περιοχές. Τανκς βομβάρδισε και σκότωσε τρία παιδιά στην αγορά της Τζενίν. Τανκς περικύκλωσαν και πάλι το ερειπωμένο αρχηγείο του παλαιστίνιου ηγέτη Γιασέρ Αραφάτ στη Ραμάλα. Δεκαπέντε Παλαιστίνιοι θάφτηκαν κάτω απο τα ερείπια του κτιρίου στο οποίο είχαν καταφύγει μετά την ανατίναξη του με 2 τόνους εκρηκτικά. Είναι η συνέχιση των 54 χρόνων καταπίεσης των Παλαιστινίων από το Ισραήλ.

Η ισραηλινή κυβέρνηση έχει ξεκινήσει την κατασκευή ενός τείχους "ασφαλείας" 225 μιλίων για να αποκλείσει από το Ισραήλ τους Παλαιστίνιους μέσα στη Δυτική Οχθη. Ο Σαρόν μιλάει για την εκτόπιση των οικογενειών των καμικάζι από τη Δυτική Οχθη στη Λωρίδα της Γάζας. Το Ισραήλ στήθηκε πάνω στο 78% της παλαιστινιακής γης το 1948 με την εκδίωξη 750.000 παλαιστινίων στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας. Το Ισραήλ κατάλαβε κι αυτά τα εδάφη το 1967.

Σήμερα τα ισραηλινά στρατεύματα και οι έποικοι ελέγχουν σχεδόν τη μισή Δυτική Οχθη, παρά τη συμφωνία ειρήνης του Οσλο ότι θα παραχωρηθεί στους Παλαιστίνιους περιορισμένος έλεγχος στα εδάφη τους. Η ειρηνευτική διαδικασία ήταν μια απάτη. Ενίσχυσε τον ισραηλινό έλεγχο πάνω στους Παλαιστίνιους.

Ο αριθμός των παράνομων ισραηλινών εποίκων που ζουν στις κατεχόμενες περιοχές διπλασιάστηκε κατά τη διάρκεια της "ειρηνευτικής" διαδικασίας. Περίπου 7.000 έποικοι ελέγχουν το 30% της Λωρίδας της Γάζας, όπου ζουν 1,2 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι. Ισραηλινοί έποικοι επιτέθηκαν βίαια κοντα στη Ναμπλούς τρομοκρατώντας ένα αραβικό χωριό και πυροβολώντας θανάσιμα έναν Παλαιστίνιο.

Ο ισραηλινός στρατός ελέγχει το 42% της Δυτικής Οχθης "για να προστατεύει τους εποίκους". Εχουν διαμοιράσει τις παλαιστινιακές περιοχές σε 8 χωριστά καντόνια. Ο ισραηλινός στρατός ελέγχει τους δρόμους αυτών των περιοχών και επιτίθεται μόνιμα στον παλαιστινιακό πληθυσμό κλείνοντας τα σύνορα και μη αφήνοντας τους Αραβες να περάσουν.

Ο Αβντα Αμπντ Αλλάχ, ένας 54χρονος Παλαιστίνιος, πέθανε σε ένα μπλόκο βόρεια της Ραμάλα, αφού ισραηλινοί στρατώτες δεν επέτρεψαν να περάσει το σημείο ελέγχου το ασθενοφόρο για να τον περιθάλψει. Ηταν ο 66ος Παλαιστίνιος που πέθαινε στη διάρκεια της Ιντιφάντα λόγω της παρεμπόδισης της ιατρικής φροντίδας. Αυτοί οι αποκλεισμοί έχουν καταστροφικό αποτέλεσμα στον παλαιστινιακό πληθυσμό καθώς δεν είναι δυνατό να περάσουν τρόφιμα, ιατρικά εφόδια και άλλα βασικά αγαθά. Η οικονομία έχει καταστραφεί. Τα 3/4 των Παλαιστίνιων ζουν με λιγότερα από 2 δολάρια την ημέρα. Το ισραηλινό κράτος έχει εντείνει τον τρόμο τους τελευταίους μήνες. Ισραηλινά στρατεύματα συχνά συλλαμβάνουν ομαδικά όλους τους άνδρες σε παλαιστινιακά χωριά και πόλεις. Πάνω από 10.000 Παλαιστίνιοι κρατούνται στις ισραηλινές φυλακές με την υπόνοια ότι υπήρξαν μέλη μαχητικών παλαιστινιακών ομάδων.

"Αυτό είναι το τελικό παιχνίδι του Σαρόν, επαναφέροντας την ισραηλινή κατοχή κομμάτι-κομμάτι, καταστρέφοντας την Παλαιστινιακή Αρχή και αντικαθιστώντας την με την ισραηλινή διοίκηση", λέει ο παλαιστίνιος υπουργός Σαέμπ Ερεκάτ. "Οι Ισραηλινοί έχουν πάρει τον ολοκληρωτικό έλεγχο της Δυτικής Οχθης για μήνες. Τις τελευταίες 30 μέρες υπήρξαν 127 επιδρομές ισραηλινών τανκς. Τώρα, αντί να έρχονται και να φεύγουν, μένουν σαν μόνιμη κατοχή".

Οι Παλαιστίνιοι γίνονται καμικάζι γιατί εξαναγκάζονται να υποστούν τον εξευτελισμό και τη στέρηση των δικών τους ανθρώπων. Μάχονται ενάντια στην κατοχή της χώρας τους και γι' αυτό η αντίστασή τους είναι δίκαια. Αυτοί δεν έχουν όπλα για να παλέψουν ενάντια στα F-16 και τα τανκς του ισραηλινού στρατού. Πολλοί απ' αυτούς θα προτιμούσαν να έχουν αντιαρματικά και πυραύλους εδάφους-αέρος για να καταστρέψουν τα ισραηλινά αεροπλάνα. Μέχρι τότε θα ανταποδίδουν στους ισραηλινούς με όποιο τρόπο μπορούν.

Κάποιες από τις μαχητικές ομάδες των Παλαιστινίων που χρησιμοποιούν τις επιθέσεις καμικάζι μοιάζει να απομακρύνονται από ανθρώπινους στόχους μέσα στο Ισραήλ. Ο Μοχάμεντ Αλ Ρουλ, ένας από τους τελευταίους καμικάζι, ανατίναξε τον εαυτό του πάνω σε ενα λεωφορείο σκοτώνοντας 19 εποίκους απο τον παράνομο εποικισμό του Τζίλο. Ενας άλλος παλαιστίνιος σκότωσε 5 εποίκους στον εποικισμό του Ιταμάρ κοντά στη Ναμπλούς. Αλλες επιθέσεις έχουν για στόχο τους στρατιώτες.

Οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ πιέζουν για "αλλαγή" της Παλαιστινιακής Αρχής, το θεσμό που εγκατέστησαν με την "ειρηνευτική" διαδικασία του Οσλο για να διοικούνται οι υπό παλαιστινιακό έλεγχο περιοχές της Δυτικής Οχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Απαιτούν αυτή η "αλλαγή" να εφαρμοστεί προτού υπάρξει οποιαδήποτε διαπραγμάτευση για ειρήνη ή ένα παλαιστινιακό κράτος. "*Κανείς δεν έχει εμπιστοσύνη στην παλαιστινιακή κυβέρνηση*", δηλώνει προκλητικά ο Τζορτζ Μπους. "*Αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να δούμε κανέναν συνομιλητή*", λέει ο Αριέλ Σαρόν.

Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ θέλουν η διοίκηση του Γιασέρ Αραφάτ να ελέγξει τον πληθυσμό και η αστυνομία του να επιβάλει με τη βία την απαράδεκτη συμφωνία που επιδιώκουν. Ο Αραφάτ μείωσε τον αριθμό των μελών του υπουργικού συμβουλίου του για να εξευμενίσει τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό γι αυτούς. Τον κατηγορούν για τις επιθέσεις ενάντια στο Ισραήλ και απαιτούν απ' αυτόν να αναχαιτήσει τους παλαιστίνιους μαχητές.

Αλλά ο παλαιστινικός λαός στηρίζει τη συνεχιζόμενη Ιντιφάντα. Η Ιντιφάντα ξέσπασε ενάντια στην "ειρηνευτική" διαδικασία την οποία είχαν διαπραγματευτεί και οι δύο, Ισραήλ και Αραφάτ. Η δημοτικότητα του Αραφάτ ανάμεσα στους Παλαιστίνιους ανεβαίνει μόνο όταν οι Ιραηλινοί απειλούν να τον εξευτελίσουν.